

§. 15. Εἰ δὲ ἐμεμνήμην τὴν Ἡσιόδου γενεαλογίαν, τίνας ἔτι τοὺς ἀνωτέρω προγόνους λέγει τούτων, οὐκ ἀν ἐπαυτῆμην διεξιῶν, ὡς ὄρθως αὐτοῖς τὰ ὄνόματα κεῖται, ἐως ἀπεπειράθην τῆς σοφίας ταυτησὶ, τί ποτέσει, εἰ ἄρχ ἀπερεῖ ή οῦ, ή ἐμοὶ ἔξαίφνης νῦν οὔτωσι προσπέπτωκεν ἄρτι, οὐκ οἶδ' ὅπόθεν. Ἐρμ. Καὶ μὲν δὴ, ὡς Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς ὡςπερ οἱ ἐνθουσιῶντες ἔξαίφνης χρησμῷδειν. Σωκ. Καὶ αἰτιῶμε καὶ γε, ὡς Ἐρμόγενες, μάλιστα αὐτὴν ἀπὸ Εὐθύφρονος τοῦ Προσπάλτιου² προσπεπτωκέναι μοι ἐωθεν γάρ πολλὰ αὐτῷ συνῆν καὶ παρείχον τὰ διτακτικά κινδυνεύει σύν ἐνθουσιῶν οὐ μόνον τὰ ὡτά μου ἐμπλῆσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειλῆφθαι δοκεῖ σύν μοι χρῆναι οὔτωσιν ἡμᾶς ποιῆσαι, τὸ μὲν τήμερον εἴναι χρήσασθαι αὐτῇ καὶ τὰ λοιπὰ περὶ τῶν ὄνομάτων ἐπισκέψασθαι αὐτοῖς δὲ ἐξην καὶ ὑμῖν ἔυνδοκη, ἀποδιοπομπούμεθά τε αὐτὸν³ καὶ καθαρούμεθα ἔξευρόντες, ὅστις τὰ τοιαῦτα δεινὸς καθαίρειν, εἴτε τῶν ιερέων τις εἴτε τῶν σοφιστῶν. Ἐρμ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν ἔυγχωρῶ πάνυ γάρ ἀν ἡδέως τὰ ἐπίλοιπα περὶ τῶν ὄνομάτων ἀκούσαιμι. Σωκ. Ἄλλα χρή οὕτω ποιεῖν. Πόθεν σύ βούλει ἀρξώμεθα διασκοποῦντες, ἐπειδὴ περ εἰς τύπου τινὰ ἐμβεβήκαμεν,⁴ ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἄρα ἡμῖν ἐπιμαρτυρίσει αὐτὰ τὰ ὄνόματα μὴ πάνυ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου οὕτως ἐκαστα κεῖσθαι, ἀλλ' ἔχειν τινὰ ὄρθοτητα; τὰ μὲν σύν τῶν ἡρώων καὶ ἀνθρώπων λεγόμενα ὄνόματα ἵσως ἀν ἡμᾶς ἔξαπατήσει πολλὰ μὲν γάρ αὐτῶν κεῖται κατὰ προγόνουν ἐπωνυμίας, οὐδὲν προσήκον ἐνίοις, ὡςπερ κατ' ἀρχὰς ἐλέγομεν, πολλὰ δὲ ὡςπερ εὐχόμενοι τίθενται,⁵ οἷον Εὐτυχίδην καὶ Σωτίαν καὶ Θεόφιλον καὶ ἄλλα πολλά· τὰ μὲν σύν τοιαῦτα δοκεῖ μοι χρῆναι ἐξην δὲ μάλιστα ἡμᾶς εύρειν τὰ ὄρθως κείμενα περὶ τὰ δεῖ δῆτα καὶ πεφυ-

ἔτι συμβαίνει καθαρὰ εἰς ἡμᾶς ἡ διάνοια· παράβλ. Πολιτ. VII. σελ. 529. B.

§. 15. 2. Εὐθύφρονος τοῦ Προσπάλτιου.) Πρόσπαλτα ἦν δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὅθεν Προσπάλτιος, ὁ ἐκ τῶν Προσπάλτων διν. — 3. Ἀποδιοπομπούμεθά τε αὐτὴν.) Σχολ. ἀποδιοπομπεῖσθαι φασιν ἀποτρέπεσθαι τὸν προτρόπιον Δία καὶ οἴοντες καθαίρεσθαι τὰ δεινά· ὃ δὲ Φρύνν. ἐν τοῖς Βενν. Ἀνεκδ. I. σελ. 7. Ἀποδιοπομπεῖσθαι καὶ διοπομπεῖσθαι· σημαίνει μὲν τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι μύστῃ σύγκειται δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ δίου, ὃ ἔστι δέομα τοῦ ιερέου τοῦ θυσιαρένου τῷ Δίτ, ἐφ' οὐ ἔστωτες ἐκαθαίρεοντο, κάκ τοῦ πέμπεσθαι· μετὰ γοῦν τὰς ἀκό προθέσεως Ἀττικότατέν

έστιν. — 4. Ἐπειδὴ περ εἰς τύπου τινὰ ἐμβεβήκαμεν.) Ο νοῦς· ἐπειδὴ μάλιστα ἀπαξ εἰς σκιαγραφημένον τινὰ ἐμβεβήκαμεν τοῦ διαλέγεσθαι τύπον καὶ μέθοδον. Εἰπειδὴ τύπος, κυρίως λέγεται, πᾶν εἶδος σκιαγραφίας τῶν εἰκόνων, ὁ Πλάτων ὅμως συχνάκις τὸ μεταχειρίζεται, περὶ πάσης περιγραφῆς καὶ μορφῆς τοῦ λέγειν· ἐντεῦθεν ἡ σημασία, ἐν τύπῳ λέγειν, γενικῶς περὶ τινος πράγματος δημιεῖν. Πολιτ. VI. σελ. 491. Ε. ἔχει γάρ τὸν τύπον ὡν λέγω, ἔνθα προστίθεται ὑπέρεον, τὸ ἀκριβέστερον πυθέσθαι. Ἅριστος. ἐν Ἡθικ. Νικομ. 11. 2. τύπῳ καὶ οὐκ ἀκριβῶς, καὶ ἄλλοι. — 5. Ὡσπερ εὐχόμενος τίθενται.) Ο νοῦς· πολλὰ δὲ ὄνόματα ὡςπερ εὐχόμενοι οἱ ἀνθρώποι συνειθίζουσι τὰ ἔθγάζωσιν, ὡς τὸ Εὐτυχίδης. κτλ.

κότας ἐσπουδάσθαι γὰρ ἐνταῦθα μάλιστα πρέπει τὴν Θέσιν τῶν
ὄνομάτων ἴσχους δ' ἐνιαὶ αὐτῶν καὶ ὑπὸ Θειοτέρας θυνάμεως ἡ τῆς
τῶν ἀνθρώπων ἐτέθη. Ἐρμ. Δοκεῖς μοι καλῶς λέγειν, ὦ Σωκράτες.

§ 16. Σωκ. Ἀρ' οὖν οὗ δίκαιον ἀπὸ τῶν θεῶν ἄρχεσθαι σκοπουμένους, πὴ ποτε αὐτὸ τοῦτο τὸ δῆμονα οἱ θεοὶ ὅρθως ἐκλήθησαν; Εἶρι. Εἰκός γε. Σωκ. Τοιόνδε τοῖνυν ἔγωγε ὑποπτεύω φαίνονται μοι οἱ πρῶτοι τῶν ἀνθρώπων τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα τούτους μόνους θεοὺς ἡγείσθαι, οὐσπερ υἱον πολλοὶ τῶν βαρβάρων, ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἄστρα καὶ οὐρανόν· ἀτε οὖν αὐτὰ ὁρῶντες πάντας αἱ τούτα δρόμῳ καὶ θέοντα, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τοῦ θεοῦ² θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι· ὅτερον δὲ κατανοοῦντες τούς ἄλλους πάντας ἥδη τούτῳ τῷ δύναματι προσταχερεύειν. Εἴσιν τι ὁ λέγω τῇ ἀληθείᾳ, ή οὐδέν; Εἶρι. Πάντα μὲν οὖν ἔστι. Σωκ. Τί σύν ἀν μετὰ τοῦτο σκοποῖμεν; ή ὁ μῆλον δὴ, ὅτι δαίμονάς τε καὶ ἡρώας καὶ ἀνθρώπους. Εἶρι. Δαίμονας. Σωκ. Καὶ ὡς ἀληθῶς, ὡς Ερμόγενες, τί ἀν ποτε νοοῖ τὸ δῆμονα οἱ δαίμονες; σκέψαι, ἃν τὸ σοι δέξω εἰπεν. Εἶρι. Λέγε μόνον. Σωκ. Οἰσθα οὖν τίνας φησίν Ησίοδος εἶναι τοὺς δαίμονας; Εἶρι. Οὐκ ἐννοῶ. Σωκ. Οὐδὲ ὅτι χρυσοῦν γένος τὸ πρῶτον φησι γενέσθαι τῶν ἀνθρώπων; Εἶρι. Οἰδα τοῦτό γε. Σωκ. Λέγει τοῖνυν περὶ αὐτοῦ, «Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ μοῖραν ἐκάλυψεν, Οἱ μὲν δαίμονες ἀγνοὶ ἐπιχθόνιοι καλέονται, Εσθλοὶ, ἀλεξίκανοι, φύλακες θυητῶν ἀνθρώπων». Εἶρι. Τί οὖν δή; Σωκ. «Οτι οἵμαι ἔγώ λέγειν αὐτὸν τὸ χρυσοῦν γένος οὐκ ἐκ χρυσοῦ πεφυκός, ἀλλὰ ἀγαθόν τε καὶ καλόν. Τεκμήριον δέ μοι ἔστι, ὅτι καὶ ἡμᾶς φησι σιδηροῦν εἶναι γένος. Εἶρι. Ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τῶν νῦν οἵει δὲν φάναι αὐτὸν εἰ τις ἀγαθός ἐστιν, ἐκείνου τοῦ χρυσοῦ γένους εἶναι; Εἶρι. Εἰκός γε. Σωκ. Οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἄλλο τι τὴν φρόνιμοι; Εἶρι. Φρόνιμοι. Σωκ. Τοῦτο τοῖνυν παντὸς μᾶλλον λέγει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τοὺς δαίμονας ὅτι φρόνιμοι καὶ δαίμονες ἡσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὡνόμασε· καὶ ἐν γε τῇ ἀρχαῖῃ τῇ ἡμετέρῃ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ δῆμονα.³ Λέγει οὖν καλῶς καὶ οὗτος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ πολλοί, ὅσοι λέγουσιν, ὡς, ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὡν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει καὶ γίγνεται δαίμων, κατὰ τὴν τῆς φρονήσεως ἐπωνυμίαν· ταῦτη σύν τιθεραι καὶ ἔγώ, τὸν δαίμονα ἄνδρα, ὃς δὲν ἀγαθὸς ή, δαί-

§ 16. 2. Ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως
τῆς τοῦ θεῖν.) Ἡ δοξασίκ αὐτη εἰναι τῶν
Ηρακλειτελών, οἵτινες ἐγνωμάτευον ὅτι
κάντα ἀεὶ σήγουται καὶ φέρουται, ὡστε
οἱ θεοὶ εἶναι τρόπου τινὸς δρομεῖς· ὁ δὲ
Ηρόδτ. 11. 52. Θεοὺς προσωνόματαν σφέ-
ας ἀπὸ τοῦ τοιούτου, ὅτι κόσμῳ θεύτας τὰ
κάντα κράχυματα καὶ πάσσας νοτίων εἶχον.

— 3. Συμβαίνει τὸ ὄνομα.) Ταῦτα
ἔστι τῶ, συμβαίνει τὸ ὄνομα ὃν, πήγουν,
εἰς τὴν ἀρχαίαν ἡμῶν διάλεκτον εὑρίσκε-
ται ἔκεινο τὸ ὄνομα· ὁρ. Γοργ. σελ. 479. E.
καὶ παρακατιών λέγει σελ. 256. στ. 14.
οἱ τίρωες ρήτορές τινες κατέθρωτητικοί
συμβάλλουσιν. — 4. Τὸν δακτύον ἀνδραῖ
δαιμόνιον εἶναι.) Ο γοῦς. Οὗτοι λεπτὸι

μόνιον εἶναι⁴ καὶ ξῶγτα καὶ τελευτήσαντα, καὶ δρῦς δάκρυσα καλεῖσθαι. Ἐρυ. Καὶ ἐγώ μοι δοκῶ, ὡς Σύκρατες, τούτου πάντας σὺν σύμψηφος εἶναι. Οὐδὲ δὴ ἥρως τι ἀν εἴη; Σωκ. Τοῦτο δὲ οὐ πάντα χαλεπὸν ἐνυσῆσαι σμικρὸν γάρ παρηκται αὐτῶν τὸ ὄντα, ⁵ δηλοῦν τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος γένεσιν. Ἐρυ. Πῶς λέγεις; Σωκ. Οὐκ οἶσθα, ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; Ἐρυ. Τί οὖν; Σωκ. Πάντες δὴ που γεγόνασιν ἐρασθέντος ἢ θεοῦ Συκτῆς ἢ Συκτοῦ θεᾶς· εἰνὶ οὖν σκοπῆς καὶ τοῦτο κατὰ τὴν Αττικὴν τὴν παλαιὴν φωνὴν, μᾶλλον εἴσει· δηλώσει γάρ σοι, ὅτι παρὰ τὸ τοῦ ἔρωτος ὄντα, ὅθεν γεγόνασιν οἱ ἥρωες, σμικρὸν παρηγμένον ἐστὶν δυόματος γάριν καὶ ἥτοι τοῦτο λέγει τοὺς ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἥσαν⁶ καὶ ρήτορες δεῖνοι καὶ διαλεκτικοί, ἔρωτῷν ἴκανοι οὗτες τὸ γάρ εἴρειν λέγειν ἐστιν· ὅπερ οὖν ἀρτε λέγομεν,⁷ ἐν τῇ Αττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ρήτορες τινες καὶ ἔρωτητικοι ἡ συμβαίνουσιν· ὥστε ρήτορων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἥρωικὸν φῦλον.

§ 17. Ἀλλὰ οὐ τοῦτο χαλεπόν ἐστιν ἐνυσῆσαι, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τί ποτε ἀνθρωποι καλοῦνται. Σὺ εἶχες εἰπεῖν; Ἐρυ. Πόθεν, ὡς γαθέ, ἔχω; οὐδὲ εἰ τι οἶστος τὸν εἴην⁸ εὔρειν, σὺ συντείνω, διὰ τὸ ἡγεῖσθαι σὲ μᾶλλον εύρησειν τὴν ἐμαυτόν. Σωκ. Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ πιστεύεις, ὡς ἔστικας. Ἐρυ. Δῆλα δὴ. Σωκ. Ὁρθῶς γε σὺ πιστεύων· ὡς καὶ νῦν γέ μοι φαίνομαι κομψῶς ἐνυενοηκέναι,⁹ καὶ κινδυνεύσω, εἴπειν μή εὐλαβῶμαι, ἵτι τῆμερον σοφώτερος τοῦ δέοντος γενέσθαι. Σκόπει δὴ δὲ λέγω. Πρῶτον μὲν γάρ τὸ τοιόνδε ὑεῖ ἐνυσῆσαι περὶ ὄνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλωμεν γράμματα, τὰ δὲ ἐξατροῦμεν, παρ’ δὲ βουλόμεθα δύομάζοντες,⁴ καὶ τὰς δέξιτητας μεταβάλλομεν· οἶου Διῆφίλος· τοῦτο

καὶ ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ὃς ἀν τὴν ἀγαθὸς μετέχει τῆς θεότητος καὶ ξῶν καὶ τελευτῆτας, καὶ διὰ τοῦτο δρῦς καλεῖται διαλέκτων. Τὸ, ὃς ἀν ἀγαθὸς ἡ, ἀναφέρεται εἰς τὰ προηγούμενα, ἐπειδὴν τις ἀγαθὸς ὡν τελευτῆσθαι. — 5. Παρηκται αὐτῶν τὸ ὄντα.) Δηλ. τῶν ἥρωών. — 6. Ἡ δὲ σοφοὶ ἥταν.) Αττείως ἐτυμολογεῖ κατ’ ἀλλον τρόπον τὸ ὄντα ἐπειδὴ θέλει τοὺς ἥρωας ὅτι ἥταν διαλεκτικοὶ εἴτε σορισταὶ καὶ ρήτορες, διὸ ἐλαθον δῆθεν τοῦτο ἐκ τοῦ, ἔρωτῷν καὶ εἰσειν· ὃν λέξεων τὸ μὲν, πρὸς τὴν ἀγγίνοιαν τοῦ διαλέγεσθαι, ἡ δὲ, πρὸς τὴν ἐν τοῖς λόγοις δεινότητα ἀναφέρεται. — 7. Οὐ περ οὖν ἀρτε λέγομεν.) Ο νοῦς. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ὄποιον περὶ ὀλίγου ἐλέγομεν, τουτέστιν, ὅτι οἱ ἥρωες κατὰ τὴν Αττικὴν διαλεκτούν, ρήτορικοὶ τινὲς καὶ διαλεκτικοὶ ἀποβαίνουσιν· εἴτε δὲ ἡ γραφή, καὶ

ἔρωτικοὶ εἶναι ἐσφαλμένη δηλοῦται διὰ τὴν ἐπομένην, ὥστε ρήτορων φῦλον ἐξ ὃν ἐπεται διὰ μόνον κατὰ ὑστέροαν ἐτυμολογίαν παράγεται τὸ ὄντα, Ήρωις.

§ 17, 2. Οὐδὲ εἰ τι οἶστος τὸν εἴην.) Συχνοτάτη αὕτη εἶναι ἡ εἰς τὸ ρήμα ἐπανάληψις τῆς ἐν ἀρχῇ τῆς ἀποφάσεως τιθεμένης ἀρνήσεως· ὅρ. Πολιτ. VII. σελ. 425. Β. ὀσαύτως καὶ μετὰ τὸ, οὔτε — οὔτε, ἐπαναλαμβάνεται πάλιν τὸ, οὐ. Εὐθύφρ. σελ. 4. Δ. — 3. Κομψῶς ἐνυενοηκέναι.) Πρόκλος σελ. 76. «Οτι παρὰ Πλάτωνι τὸ κομψὸν δύσ σημαίνει, τότε κομψὸν καὶ οἰκεῖον, καὶ πάλιν τὸ πιθανὸν καὶ ἀπατηλόν.» Ο δὲ Σωκράτης παῖξει μὲν μὲν τὸ ἀμφισημόν τοῦ ρήματος κινδυνεύσω, ἀλλ’ ἀσφαρῇ τὴν ἀρχικὴν τούτου σημασίαν. — 4. Παρ’ δὲ βουλόμεθα δύομάζοντες.) Τουτέστιν, δύομάζοντες παρὰ τοῦτο, παρ’ ὁ

παῖξει μὲν μὲν τὸ ἀμφισημόν τοῦ ρήματος κινδυνεύσω, ἀλλ’ ἀσφαρῇ τὴν ἀρχικὴν τούτου σημασίαν. — 4. Παρ’ δὲ βουλόμεθα δύομάζοντες.) Τουτέστιν, δύομάζοντες παρὰ τοῦτο, παρ’ ὁ

ἴναδητὶ ρήματος ὄνομα ἡμῖν γένηται, τό τε ἔτερου αὐτόθεν ίῶτα ἐξείλομεν καὶ ἀντὶ δέξειας τῆς μέσης συλλαβῆς βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα.⁵ Αλλων δὲ τούνχντιού⁶ ἐμβάλλομεν γράμματα, τὰ δὲ βαρύτερα [δέξυτερα] φθεγγόμεθα. Ἐρμ. Αληθὴ λέγεις. Σωκ. Τούτων τοίνυν ἐν καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων ὄνομα πέπουθεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ἐκ γάρ ρήματος γέγονεν, ἐνδὸς γράμματος τοῦ αὐτοῦ εἶαιρεθέντος⁷ καὶ βαρυτέρας τῆς τελευτῆς γενομένης. Ἐρμ. Πῶς λέγεις; Σωκ. Ωδε· σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα ὁ ἀνθρωπός, δτι τὰ μὲν ἄλλα Σηρία ων ὅρᾳ οὐδὲν ἐπισκοπεῖ οὐδὲ ἀναλογίζεται οὐδὲ ἀναθρέτε, ὁ δὲ ἀνθρωπός ἄμα ἐώρακε — τοῦτο δὲ εἰτε τὸ ὅπωπε — καὶ ἀναθρεῖ καὶ λογίζεται τοῦτο ὁ ὅπωπεν ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῷ Σηρίων ὅρθως ὁ ἀνθρωπός ἀνθρωπός ωνομάσθη, ἀναθρῶν δὲ ὅπωπεν. Ἐρμ. Τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο ἔρωμαίσε, δημέως ἀν πυθοίμην; Σωκ. Πάνυ γε. Ἐρμ. Ωσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις⁸ εἶης εἶναι τι χρῆμα. Ψυχὴν γάρ που καὶ σῶμά τι καλοῦμεν τοῦ ἀνθρώπου. Σωκ. Πῶς γάρ οὐ; Ἐρμ. Πειρώμεθα δὴ καὶ ταῦτα διελεῖν, ωσπερ τὰ ἔμπροσθεν. Σωκ. Ψυχὴν λέγεις ἐπισκέψασθαι, ὡς εἰκότως τούτου τοῦ ὄνόματος τυγχάνει, ἔπειτα αὖ τὸ σῶμα; Ἐρμ. Ναί. Σωκ. Ως μὲν τοίνυν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγειν, οἵμαι τι τοισῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὄνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα, δταν παρῇ τῷ σώματι, αἵτινα ἔστι τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχουν καὶ ἀναψύχουν, ἄμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχουντος τὸ σῶμα ἀπόλλυται τε καὶ τελευτᾷ⁹ ἔθεν δὴ μοι δοκοῦσιν αὐτὸν ψυχὴν καλέσαι. Εἰ δὲ βούλει, ἔχει ἡρέμα δοκῶ γάρ μοι τι καθορᾶν πιθανώτερον τούτου τοῖς ἀμφὶ Εὔθυφρονα. Τούτου μὲν γάρ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καταφρούσαιεν ἀν καὶ ἡγισταντο φορτικὸν εἶναι τόδε δὲ σκόπει, ἐάν τοις ἄρα καὶ σοὶ ἀρέσῃ. Ἐρμ. Λέγε μόνον. Σωκ. Τὴν φύσιν παντὸς τοῦ σώματος, ωστε καὶ ζῆν καὶ περιέναι, τί σοι δοκεῖ ἔχειν τε καὶ διχεῖν ἄλλο τὴν ψυχὴν; Ἐρμ. Οὐδὲν ἄλλο. Σωκ. Τί δέ; καὶ τῶν ἄλλων ἀπόκτων φύσιν οὐ

ἔθουσανεθα ὄνομάζειν. Τοῦτο δὲ τὸ, ὄνομάζειν τι παρατι, φράσις παρ' Ἑλλησιν. — 5. Βαρεῖαν ἐφθεγξάμεθα.) Δηλ. Διέρισις, ἀντὶ, Διτὸς φίλος εἰπόντες. Περὶ τῆς χρήτεως τοῦ ἀντίστοι. ὁρ. Γοργ. σελ. 511. Δ. — 6. Ἄλλων δὲ τούναυτίου —) Ἡ γεν. ἄλλων, εἶαιρταται ἐκ τοῦ, γράμματα. — 7. Τοῦ αὐτοῦ εἶαιρεθέντος.) Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔτυμολογίαν ἐπρεπε νὰ ἦτον, ἀνάθρωπος. Ο Ορίων ἐν ἔτυμολ. σελ. 16. «Ἀνθρώπος, κατὰ Πλάτωνα παρὰ τὸ ἀνθρεῖν καὶ νοεῖν, ἀ δὴ ὅπωπε καὶ εἶδε, τῶν ἀλόγων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. Οὐ γάρ ἀν ἰχθὺς εἰς κύρτον εἰσῆλθεν, ὥρων

ἄλλον κρατούμενον· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶνται τὴν ὅψιν ἀναθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν ἔπος, τουτέστι φωνὴν παράθλ. Ἔτυμολ. Μέγ. σελ. 99. 22. — 8. Ωσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις. —) Ἕγουν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου θέλει νὰ μεταβῇ εἰς τὰ ἀρχικὰ τοῦ ἀνθρώπου μέρη, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. — 9. Ως μὲν τοίνυν — τελευτᾶ.) Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 1. 2, 23. «διὸ καὶ τοῖς ὄντασιν ἀκολουθοῦσιν, οἱ μὲν τὸ θερμὸν λέγοντες, δτι διὰ τοῦτο καὶ τὸ ζῆν ὄντασται, οἱ δὲ τὸ ψυχόν διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν κατάψυξιν καλεῖσθαι ψυχὴν. — 10. Νοῦν τε καὶ ψυχὴν

πιστεύεις Ἀναξαγόρα. νοῦν τε καὶ ψυχὴν εἶναι¹⁰ τὴν διακοσμοῦσαν καὶ ἔχουσαν; Ἐρμ. Ἔγω γε. Σωκ. Καίως ἄρα ὃν τὸ ὄνομα¹¹ τοῦτο ἔγοι τῇ δυνάμει ταύτη, ἡ φύσις ὅχει καὶ ἔχει, φυσέγγυ επονομάζειν. ἔξεστι δὲ καὶ ψυχὴν καυψεύσμενον λέγειν. Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν, καὶ δοκεῖ γέ μοι τοῦτο ἐκείνου τεχνικότερον εἶναι. Σωκ. Καὶ γάρ ἐστι γελοῖον μὲν τοι φαίνεται ὡς ἀληθῆς ὄνομαζόμενον¹² ὡς ἐτέθη. Ἐρμ. Άλλος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πῶς φῶμεν ἔχειν; Σωκ. Τὸ σῶμα λέγεις; Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Πολλαχῷ μοι δοκεῖ τοῦτό γε ὃν μὲν καθ σμικρὸν τις παρακλινῇ, καὶ πάνυ.¹³ Καὶ γάρ σημά τινες φασιν¹⁴ αὐτὸν εἶναι τῆς ψυχῆς, ὡς τεθαμμένης ἐν τῷ οὐρανῷ παρόντι καὶ διότι αῦτοῦ τούτῳ σημαίνει ἀν σημαίνη τὴν ψυχήν, καὶ ταύτη σημα όρθως καλεῖσθαι. Δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θεσθαι οἱ ἀμφὶ Ὁρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα, ὡς δίκην διδούσας τῆς ψυχῆς, ὃν δὴ ἐνεκα διδωσι τοῦτον δὲ περιβολοῦ ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τούτῳ, ὥσπερ αὐτὸν ὄνομάζεται, ἔως ὃν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα, καὶ οὐδὲν δεῖν παράγειν οὐδὲν γράμμα.

§ 18. Ἐρμ. Ταῦτα μέν μοι δοκεῖ ίκανῶς, ὡς Σώκρατες, εἰρῆσθαι περὶ δὲ τῶν θεῶν τῶν ὄνομάτων, οἵου καὶ περὶ τοῦ Διὸς νῦν δὴ ἔλεγες, ἔχοιμεν ὃν που κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπισκέψασθαι, κατὰ τίνα ποτὲ ὄρθοττα αὐτῶν τὰ ὄνόματα κεῖται; Σωκ. Ναι μὰ Δια τὴμεῖς γε, ὡς Ἐρμόγενες, εἴπερ γε νοῦν ἔχοιμεν, ἔνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον,² δὲ περὶ θεῶν οὐδὲν ἵσμεν, οὔτε περὶ αὐτῶν οὔτε περὶ τῶν ὄνομάτων, ἀττα ποτὲ αὐτοὶ ἔκυτοὺς καλοῦσι ὄηλον γάρ, ὅτι ἐκεῖνοι γε τάληθη καλοῦσι. Δεύτερος δὲ αὖτις τρόπος ὄρθοττος, ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς³ νόμος ἐστιν ἡμῖν εὔχεσθαι, οἴ-

σίναι.) Ἀμειτέρων τῶν ὄνομάτων τὴν σύνδεσιν διδάσκει ὁ Ἀριστοτ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 13. «Ἀναξαγόρας δὲ ἔοικε μὲν ἔτερον λέγειν ψυχὴν τε καὶ νοῦν, ὥσπερ εἰπομεν καὶ πρότερον, χρῆται δὲ ἀμφοῖν ὡς μιᾶς φύσει, πλὴν ἀρχῆν γε τὸν νοῦν τίθεται μάλιστα πάντων ἐστίδαι-
ξει δὲ ὁ Ἀναξαγόρας, δτι πάλαι πάντα τὰ δύντα καὶ τὰ τούτων στοιχεῖα ἦσαν πρὸς ἀλλήλα συγκεχυμένα, καὶ ἐπειτα διεκρίθησαν καὶ διεκοσμήθησαν ὑπὸ τοῦ νοὸς, ἐνθα μετεχειρίσθη τὸ, «νοῦς πάντα χρήματα διῆρε καὶ διεκόσμησεν.»

— 11. Καίως ἄρα ἀν τὸ ὄνομα —) Εὐνωτον. Καίως ἄρα ἂν ἔχοι ἐπονομάζειν τὸ ὄνομα τοῦτο φυσέγγην τῇ συνάμει ταύτῃ, ἡ φύσις ὅχει καὶ ἔχει. — 12. «Γελοῖον μέντοι φαίνεται ὡς ἀληθῆς ὄνομας.) Ταῦτα ἀναγέρονται μᾶλ-

λοι εἰς τὴν τελευταίαν περὶ τῆς ψυχῆς ἐτυμολογίαν, τὴν δποιαν εἰπῶν ὁ Ἐρμόγενης δτι εἰναι τεχνικωτέρα, ὁ Σώκρατης τὴν ἀποδεικνύει γειοταν λέγων γε-
λοῖον δρως φαίνεται ἐάν τὸ ὄνομα τῆς ψυχῆς ἀληθῶς οὗτος ἐν χρήσει ἐστίν, ὡς ἐτέθη. — 13. Πολλαχῷ μοι δοκεῖ — καὶ πάνυ.) Ἐπαναληπτέον. Μετὰ τὸ, πάνυ, τὸ, πολλαχῇ δοκεῖ μοι ἔχειν. — 14. Καὶ γάρ σημά τινες φασιν.) Γοργ. σει. 493. Α. «ῆκουσα τῶν σοφῶν, ὡς νῦν ἡμεῖς τεθνάμεν, καὶ τὸ μὲν σῶμα ἐστιν ἡραὶ σῆμα.»

§ 18. 2. «Ἐνα μὲν τὸν κάλλιστον τρόπον.) Εὐν. λέγοιμεν ἂν, τὸ δποιαν πρέπει κατὰ σύνεσιν νὰ ζητηθῇ ἐκ τῶν προηγουμένων. — 3. «Ωτερο ἐν ταῖς εὐχαῖς.) Σημειωτέα τὸν παλαιῶν πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν πρὸς τοὺς θεοὺς ὄνομά-

τινές τε καὶ ὅπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῖς τε καὶ ἡμάς αὐτοὺς καλεῖν, ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδότας καλῶς γάρ δὴ ἔμοιγε δοκεῖ νενομίσθαι. Εἰ δὲ βούλει, σκοπῶμεν ὥσπερ προειπόντες τοῖς θεοῖς, τί περὶ αὐτῶν οὐδὲν τῆμεῖς σκεψόμεθα, — οὐ γάρ ἀξιούμενοι οἱ τὸν εἶναι σκοπεῖν, — ἄλλα περὶ τῶν ἀνθρώπων, τυπικά ποτε διέξαντες ἐτίθεντες αὐτοῖς τὰ ὄντα γάρ ἀνεμέσητον. Ἐρμ. Ἀλλά μαρτυροῦσιν, ὃ Σωκράτες, μετρίως λέγει,⁴ καὶ οὕτω ποιῶμεν. Σωκ. Ἀλλο τι οὖν ἀρ' Ἔστιος ἀρχόμεθα κατὰ τὸν θόμον; Ἐρμ. Δίκαιον γοῦν. Σωκ. Τί οὖν ἀντὶς φαῖτι διανοεύμενού τὸν δυοφάσιντα Ἔστιον δυομάσται; Ἐρμ. Οὐ μάζαν Δίκαιον τοῦτο οἴμαι ράβδιον εἶναι. Σωκ. Κινδυνεύουσι γοῦν, ὃ γαῖα Ἐρυδύενες, οἱ πρῶτοι τὰ δυόματα τιθέμενοι οὐ φαῦλοι εἶναι, ἄλλοι μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές.⁶ Ἐρμ. Τι δή; Σωκ. Καταφανεῖσθαι μοι τὸ θέσις τῶν δυομάτων τοιωτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι. Καὶ εάν τις τὰ ἔνεικὰ ὄντα γάρ ἀνασκοπῇ, οὐγενήτον ἀνευδισκεται ὁ ἐκαστον βούλεται οἷον καὶ ἐν τούτῳ, ὁ τῆμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ θέσιοι καλοῦσται, οἱ δὲ οὐσίαι πρῶτον μὲν οὖν κατὰ τὸ ἔτερον ἔνεικα τούτων ἢ τῶν πραγμάτων οὐσία Ἔστιος καλεῖσθαι ἔχει λόγον.⁸ καὶ δι τι γε αὖ τῆμεῖς τὸ τῆς οὐσίας μετέχον Ἔστιον φαμέν, καὶ κατὰ τοῦτο δροθῶς ὃν καλοῖτο Ἔστιος ἔσικαρεν γάρ καὶ τῆμεῖς τοπαλοὶον ἔστιον καλεῖν τὴν οὐσίαν. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὰς θυσίας ἀντὶς ἐνυσήσας τὴν γῆσαίτο οὗτοι νοεῖν τοῦτα τοὺς τιθεμένους· τὸ γάρ πρὸ πάντων θεῖν τῇ Ἔστιᾳ πρώτη προσθέειν εἰκὸς ἐκσίνους, σῖτινες τὴν πάντων οὐσίαν Ἔστιον ἐπωνύμασσαν ὅσοι δὲ αὖ οὐσίαν, συεῖδον τι οὖτοι καθ' Ἡράκλειτον ὃν ἔγειρε τὰ δύτα λέναι τε πάντα καὶ μένειν οὐδὲν τὸ οὖν αἵτιον καὶ

τῶν εὐτέλεια. Λέτη δηλοῦσται ἐπειδὴ πολλῶν ἄλλων οἶν, Σπαρτέων. ἐν Καλλικράτῃ. εἰς Ἀρτεμ. στίχ. 7. Ἀλεύδερ. ἐν Όρεστ. Σατύρ. II. 6, 20. καὶ ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν ἀρχῇ Τίμ. Ἑνθα δέσσως πειραρσοντες τοῦτο τῶν εὐχεμένων τὸ θεῖμον λέγουν, «ὦ Ζεῦ φύλας, καὶ ξένια, καὶ ἑταῖρες, καὶ ἔρεστες, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκες, καὶ νερεὶς ληγερίται, καὶ ἔρυγδουπε, καὶ εἰ τις αἱλοὶ οἱ ἐρεθίσαται ποιηται καλοῦται, κ. τ. λ.» Περὶ τοῦ, σῖτινες καὶ ὅπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ὅρ. Πρωταγ. σελ. 358. A. — 4. Μετρίως λέγειν.) Τουτέστι, τὰ μὴ Ἀττικά· διότι εἰς τὸ βαθύτον τοῦτο πάν τὸ μὴ ὃν ἐν χαῖσσι παρ' Ἀττικοῖς καλεῖται ξενίκους ἢ βάρεθρους, καὶ ἐν τῷ § 22. «ἴτως δὲ ὡς οἱ ξένοι καλεῦσιν καὶ ἄλλ — 8. Η τῶν πραγμάτων οὐσία — ἔχει λόγον.» Σημειωτέα ἐκταῦθα ὁ νομαστικὴ κατ' ἔρεικυστιόν μετά τοῦ, ἔχει λόγον, συνδεῖσθαι, τοῦ κοροῦ νοῦ ἀπαιτοῦντος αἰτιατ.

τῶν θεῶν θύσειν (ὅρ. κεφ. 18). μετενεκται δὲ ὃπὸ τῶν περὶ τὰς ιερὰς δραμένων. ἔθος γάρ την τῇ Ἔστιᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι· ἡ ἀρ' Ἔστιας — ἀπὸ τὴν οὐκειστάτην) Ἔστια γάρ η οἰκια. — 6. Ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές.) Ἐνυσῶνται οἱ λεπτομέρεστεροι ἴχνευται καὶ δικισται τῶν πραγμάτων, ὅποιοι ήσαν οἱ φιλόσοφοι, οὗτοι ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενοι. — 7. Τὰ ξενικὰ ὄντα.) Τουτέστι, τὰ μὴ Ἀττικά· διότι εἰς τὸ βαθύτον τοῦτο πάν τὸ μὴ ὃν ἐν χαῖσσι παρ' Ἀττικοῖς καλεῖται ξενίκους ἢ βάρεθρους, καὶ ἐν τῷ § 22. «ἴτως δὲ ὡς οἱ ξένοι καλεῦσιν καὶ ἄλλ — 8. Η τῶν πραγμάτων οὐσία — ἔχει λόγον.» Σημειωτέα ἐκταῦθα ὁ νομαστικὴ κατ' ἔρεικυστιόν μετά τοῦ, ἔχει λόγον, συνδεῖσθαι, τοῦ κοροῦ νοῦ ἀπαιτοῦντος αἰτιατ.

ἀρχηγὸν αὐτῶν εἶναι τὸ ὄντον, ὅθεν δὴ καλῶς ἔχειν αὐτὸν Ὁσιαν
ἀνομάσθαι. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτη ὡς παρὰ μηδὲν εἰδότων
εἰρήσθω.

§ 19. 2. Μετὰ δὲ Εστίκη δίκαιου Ρέαν καὶ Κρόνου ἐπισκέψα-
σθαι. Καὶ τοι τό γε τοῦ Κρόνου ὄνομα ἦδη διήλθομεν. Ισως μέν-
ται οὐδὲν λέγω. Ἐρμ. Τί δὴ, ὦ Σώκρατες; Σωκ. Ω γάθε,
ἐγγενέστηκε τι συγγνος σοφίας. Ἐρμ. Ποῖον δὴ τοῦτο; Σωκ. Γελοῖον
μὲν πάνυ εἴπειν, οἷμα μέντοι τινὰ πιθανότητα ἔχουν. Ἐρμ.
Τίνα ταῦτην; Σωκ. Τὸν Ἡράκλειτὸν μοι δοκῶ καθορᾶν παλαι'
ἄττα σοφὰ λέγοντα ἀτεχνοῖς τὰ ἐπὶ Κρόνου καὶ Ρέας, ἀ καὶ
Οὐμηρος ἔλεγεν. Ἐρμ. Πῶς τοῦτο λέγεις; Σωκ. Λέγει που Ἡρά-
κλειτος, ὅτι πάντα χωρεῖ καὶ οὐδὲν μένει, καὶ ποταμοῦ ῥῷη ἀ-
πεικόδιων τὰ ὄντα λέγει, ὡς δις ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ὁν ἐμ-
βιντε. Ἐρμ. Εστι ταῦτα. Σωκ. Τί οὖν; δοκεῖ σοι² ἀλλοιότερον
Ἡράκλειτου νοεῖν ὃ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις
Ρέαν τε καὶ Κρόνον; ἄρχιστοι δὲ τοῦ αὐτομάτου αὐτὸν ἀμφο-
τέροις ῥευμάτων ὄντος θέτοι; ὥσπερ αὖ Οὐμηρος³ Ωκεανόν
τε θεῶν γένεσίν φησι καὶ μητέρα Τηθύν; Οίμαι δὲ καὶ Ησίοδος⁴
λέγει δέ που καὶ Ορφεὺς, ὅτι «Ωκεανὸς πρῶτος καλλιρρέος ἥρξε
γάμοιο, Ος ῥά καστιγνήτην ὄμοιότορα Τηθύν κατείπειν.» Ταῦτ' οὖν
σκόπει ὅτι καὶ ἀλλήλοις συμφωνεῖ καὶ πρὸς τὰ τοῦ Ἡράκλειτου
πάντα τείνει. Ἐρμ. Φχίνει τί μοι λέγειν, ὦ Σώκρατες· τὸ μέντοι
τῆς Τηθύος οὐκ ἐνοσῶ ὄνομα τί βούλεται. Σωκ. Άλλα μήν τοῦ-
το γε ἀλλγου αὐτὸν λέγει,⁵ ὅτι πηγῆς ὄνομα ἐπικεκρυμμένον ἔστι.
Τὸ γάρ ὀντατώμενον καὶ τὸ ἡθούμενον πηγῆς ἀπεικασμά ἔστιν· ἐκ
δὲ τούτων ἀμφοτέρων τῶν ὄντος τὸ Τηθύς τὸ ὄνομα ἔνυκειται.
Ἐρμ. Τοῦτο μὲν, ὦ Σώκρατες, κομψόν. Σωκ. Τί δὲ οὐ μέλλει;⁶
ἀλλὰ τί τὸ μετὰ ταῦτα; τὸν μὲν Δίκην εἴπομεν. Ἐρμ. Ναί. Σωκ.
Τοὺς ἀδελφοὺς δὴ αὐτοῦ λέγωμεν, τὸν τε Ποσειδῶνα καὶ τὸν Πλού-
τωνα καὶ τὸ ἔτερον ὄνομα,⁷ ὃ ὄνομάζουσιν αὐτόν. Ἐρμ. Πάνυ
γε. Σωκ. Τὸ μὲν τούτου τοῦ Ποσειδῶνος μοι φαίνεται ψυχασθαι,

§ 19. 2. Τί οὖν; δοκεῖ σοι — 1. Ο νοῦς. Τί λοιπόν; Ἄλλοτρού τε τοῦ Ἡρά-
κλειτος τοῦ φαίνεται ὅτι ἐνοεῖ ὃ τι-
θέμενος εἰς τοὺς γονεῖς πάντων τῶν
θεῶν, τὰ ὄντα τοῦ Κρόνου καὶ τῆς
Ρέας; Μήγ. Ἐπυρολ. «Ρέα, ἐπὶ τῆς
θεῶν. Πλάτων μὲν πασὶ τὰ ἑταῖροι καὶ μή
μένειν τὸν χρόνον» εἰ δὲ ἐπειδὴ παρὰ
τοῦ παιδὸς αὐτῆς Δίκης ὄμβροι κατα-
ρέουσι. Κρόνων δὲ λέγουσιν αὐτὴν συ-
νεῖναι, καθέσσονται ἐξ ἀΐδιου χρόνου τὸ
αὐτην ἥντος γέγνεται. Λέγουσιν δὲ φα-
σιν αὐτὴν εἶναι ὄνταν καὶ φορᾶν τῶν

γνομένοιν πραγμάτων. Χρύσσαππος δὲ
λέγει τὴν γῆν Ρέαν κεκλησθαι, ἐπειδὴ
ἀπὸ αὐτῆς ἦσε τὰ θεάτρα. Κρόνος δὲ ἔστι
τὸ εὑμηχάνημα, αἵτιον κατάρχον μεθό-
δων. — 3. ὥσπερ αὖ Οὐμηρος.) Πλάτων.
Ε. 201. καὶ 302. — 4. Είμαι δὲ καὶ Η-
σίοδος;) Θεογον. 44. καὶ ἐπόμν. — 5.
Οἰλέγου αὐτὸν λέγει.) Ο νοῦς. Σχεδὸν
αὐτὸν λέγει. Ἐπειδὴ θέλει διτέλεσθαι Τη-
θύης ἐκ τοῦ διαττάνου καὶ ήθελιν., ὥστε κο-
ρίως διαττάγθης ἐπρεπε γά τον. — 6. Τί
δὲ οὐ μέλλει;) Ενν. κομψόν εἶναι. —
7. Καὶ τὸ ἔτερον ὄνομα;) Ενν. Λόγις.

τοῦ πρώτου ὀνομάσαντος, ὅτι αὐτὸν βαδίζουντα ἐπέσχεν ἡ τῆς Θαλάττης φύσις καὶ οὐκέτι εἶασε προελθεῖν, ἀλλ' ὥσπερ δεσμὸς τῶν ποδῶν αὐτῷ ἐγένετο. Τὸν οὖν ἄρχοντα τῆς ὀυνάμεως ταῦτης θεὸν ὠνόμασε Ποσειδῶνα, ὃς ποσιδετμον ὅντα· τὸ δὲ εἴγουσι τοις εὐπρεπειας ἔνεκα. Τάχα δὲ οὐκ ἀν τοῦτο λέγοι, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ στήγμα δύο λάβοδα τὸ πρῶτον ἐλέγετο, ὃς πολλὰ εἰδότος τοῦ θεοῦ. Ισως δὲ ἀπὸ τοῦ σείειν ὁ σεισμὸν ὠνόμασται πρόσκειται δὲ τὸ π καὶ τὸ δέλτα. Τὸ δὲ Πλεύτωνος, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν τοῦ πλεύτου δόσιν, ὅτι ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνιεσται ὁ πλοῦτος, ἐπωνομάσθη ὁ δὲ Ἀθηνᾶς, οἱ πολλοὶ μένθι μοι δοκοῦσιν ὑπολαμβάνειν τὸ ἀειδές προσειρῆσθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, καὶ φοβούμενοι τὸ ὅνομα, Πλεύτωνα καλοῦσιν αὐτόν. Ερμ. Σοὶ δὲ πῶς φαίνεται, ὦ Σόκρατες;

ΕΡΜΑΝΗΣ Π. ΚΩΝ
20. Σωκ. Πολλαχῇ ἔμοιγε δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι δημαρ-
τυκέναι περὶ τούτου τοῦ Θεοῦ τῆς δυνάμεως, καὶ φοβεῖσθαι αὐτὸν
οὐκ ἀξίον. Ὅτι τε γὰρ, ἐπειδὸν ἀπαξὲ τις ἡμῖν ἀποθάνῃ, ἀεὶ ἐ-
κεῖ εστι, φοβοῦνται, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ γυμνὴ τοῦ σώματος παρὰ ἐκεī-
νον ἀπέρχεται, καὶ τοῦτο πεφρόνηται· τὰ δὲ ἔμοι δοκεῖ πάντα εἰς
ταῦτά τι ἔχεινειν, καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ὄνομα. Ἐρμ.
Πῶς δὴ; Σωκ. Ἐγώ σοι ἐρῶ, ἀλλὰ γέ μοι φαίνεται. Εἰπὲ γάρ μοι,
δεσμὸς ζώω δτῷοῦν, ὥστε μένειν ὅπουσῦν, πάτερς ἵσχυρότερος ἐστιν,
ἀνάγκη ἡ ἐπιθυμία; Ἐρμ. Πολὺ διαφέρει, διὸ Σώκρατες, ἡ ἐπιθυμία.
Σωκ. Οἵτινες τὸν "Ἄδην" οὐκ ἀν πολλοὺς ἐκφεύγειν, εἰ μὴ τῷ
ἱσχυρωτάτῳ δεσμῷ ἔδει τοὺς ἐκεῖσε ιόντας; Ἐρμ. Δῆλα δὴ. Σωκ.
Ἐπιθυμίᾳ ἄρχεινι αὐτοὺς, ὡς ἔστικε, θεῖ, εἴπερ τῷ μεγίστῳ δεσμῷ
δεῖ, καὶ οὐκ ἀνάγκη. Ἐρμ. Φαίνεται. Σωκ. Οὕκουν ἐπιθυμίαι αὖ
πολλαῖ εἰσιν; Ἐρμ. Ναί. Σωκ. Τῇ μεγίστῃ ἄρα ἐπιθυμίᾳ τῶν
ἐπιθυμιῶν δεῖ αὐτοὺς, εἴπερ μέλλει τῷ μεγίστῳ δεσμῷ κατέχειν.
Ἐρμ. Ναί. Σωκ. "Ἔστιν σύν τις μεῖζων ἐπιθυμία, ἡ ὅταν τις τῷ
συντὸν οὔτεται δι' ἐκεῖνον ἔσεσθαι ἀμείνων ἀνήρ; Ἐρμ. Μὰ Δί οὐδὲ
ὅπωστιοῦν, διὸ Σώκρατες. Σωκ. Διὸ ταῦτα ἄρχ φῶμεν, διὸ Ἐρμό-
γενες, οὐδένας δεῦρο ἐθελῆσαι ἀπελθεῖν τῶν ἐκείθεν, οὐδὲ αὐτὰς τὰς
Σειρῆνας,² ἀλλὰ κατακεκηλησθαι ἐκείνας τε καὶ τοὺς ἄλλους πάν-

— 8. Ό δὲ Ἀδης, οἱ πολλοὶ μέν
Ωσπύτωις ή τοιαύτη ὄνομαστ. καὶ ἐ^{τῶ} § 20. οῖον Φερέρέρχτα δὲ, πολὺς
μὲν καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο φοβοῦνται· καὶ
τὸ, καὶ μὴ τό γε ἀγαθὸν, τοῦτο τῆς
φύσεως κτλ. Ο Ἡσύχ. Ἀσιδές, ἀρχ-
νές, ἀμορφοῦ, αἰσχρόγ.

§ 20. 2. Οὐδὲ αὐτὰς τὰς Σειρῆνας.) Οἱ Πρόκλισσις ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ

λέγειν «ὅτι τρία γένη Σειρήνων οἴσεν ἡ
μέγας Πλάτων οὐράνιον, ὅπερ ἐστὶν ὑπὲ^τ
τὴν τοῦ Διός βασιλεῖαν· γενετιουργὸν, ὅπερ
ἐστὶν ὑπὸ τὸν Ποτειδῶνα καθαρτικὸν, ὅπερ
ἐστὶν ὑπὸ τὸν Ἀδην, καὶ ἔστι κοινὸν αὐτοῖς,
πατῶν τὸ διὰ τῆς ἐναρμονίου κινήσεως
ὑποκαταχθίνειν πάντα τοῖς τούς ἔχει-
τῶν ἕγειρόσι θεοῖς, ὅπερ ἐν αὐτοῖς
μὲν τὴν ψυχὴν οὖσαν ἐντέλειαν θέτει. τοῖς

τας· οὗτῳ καλούς τινας, ὡς ἔσειν, ἐπίσταται λέγους λέγειν δὲ "Ἄδης, καὶ ἔστι, ὡς γ' ἐκ τοῦ λόγου τούτου, ὁ θεὸς οὗτος τέλεος σοφιστής³ τε καὶ μέγας εὐεργέτας τῶν παιώνων αὐτῷ, ὃς γε καὶ τοῖς ἐνθάδε τοσαῦτα σύγχρονος θεός εἶναι· οὗτῳ πολλὰ αὐτῷ τὰ περιόντα ἐκεῖ ἔστι, καὶ τὸν Ηλεύθερον ἀπὸ τούτου ἔσχε⁴ τὸ θυμόνα. Καὶ τὸ αὖ μὴ ἐθέλειν συνεῖναι τοῖς ἀνθρώποις λέγουσι τὰ σώματα, ἀλλὰ τότε συγγίγνεσθαι, ἐπειδὴν γένους καθηκόντες ή πάντων τῶν περὶ τὸ σῶμα κακῶν καὶ ἐπιθυμῶν, σὺν φύλασσορούς δοκεῖ σοι⁵ εἶναι καὶ εὐ ἐντεθυμημένου, ὅτι οὕτω μάγει αὐτέχοι αὐτοὺς δῆσσας τῇ περὶ ἀρετὴν ἐπιθυμίᾳ, ἔχοντας δὲ τὴν τοῦ σώματος πετότην καὶ μανίαν οὐδὲ αὐτὸν ὁ Κρόνος δύναται ὁ πατὴρ συγκατέχειν αὐτῷ ἐν τοῖς δεσμοῖς δῆσας τοῖς αὐτοῦ λεγεμένοις; Εἰσ. Κινδυνεύεις τι λέγειν, δῶ Σώκρατες. Σωκ. Καὶ τό γε ὄνομα ὁ "Ἄδης, δῶ Ερμόγενες, πολλοῦ δεῖ ἀπὸ τοῦ ἀειδεῖς ἐπινοιασθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ κακὰ εἰδέναι, ἀπὸ τούτου ὑπὸ τοῦ νομοθέτου "Ἄδης ἐκλήθη.

§ 21. Εἰσ. Εἰεν· τί δὲ δὴ Δίκυρον τε καὶ Ἡραν καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Ἀθηνῶν καὶ Ἡρακλίτου καὶ Ἀρην καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς, πᾶς λέγομεν; Σωκ. Δημήτηρ μὲν φαίνεται κατὰ τὴν δόσιν τῆς ἐμωδῆς διδοῦστα ως μήτηρ κακλησθαῖς Ἡρα δὲ ἐρατή τις,² ὥσπερ οὖν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεῖς ἔχειν. Ισως δὲ μετενρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἀέρον Ἡραν ὀνόματαν ἐπικρυπτόμενος, Θεῖς τὴν σφραγίν ἐπὶ τὴν τελευτήν γνοίν δέ οὐ, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἡρας θυμόνα.³ Φεύγοντα δὲ, πολλοὶ μὲν καὶ τοῦτο φεύγουσι τὸ θυμόνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὑπὸ ἀπειρίας, οἷς ἔσικεν, ὀνομάτων δριβότητος. Καὶ γάρ μεταβάλλοντες

ἔκειται παραγαῖτες ἐν δὲ τῇ γενέσει τοῦ θυμοῦ οὐτεπλέσιον αὐτὸς οὐτὲ τὸν Ὁμηρικὸν Οὐδυσσεῖον (Οδ. ΧΙ. 165. καὶ ἀπόμν.), εἶτε καὶ ἡ Θάλιατος γενέσεος εἰλῶν, ἵνα μὴ θέλγωνται ὑπὸ τῆς γενέσεως ἐν δὲ τῷ ἀρχῇ γενομένας συνάπτεσθαι διὰ τῶν νοήσεων πρὸς τὸν θεὸν τούτου, διτεοῖδεν ὁ Πιλάτων ἐν τῇ τοῦ "Ἄδου βασιλείᾳ, γένη θεῶν καὶ δικαιώνων καὶ φυχῶν, αἱ περιχορεύουσι τὸν θεὸν, ὑπὸ τῶν ἔκειται Σειρήνων θελγόμεναι. — 3. Τέλεος τοφιστής.) Οἱ Πρόκλος, «ὅτι οἴδεν ὁ Πιλάτων τὸ θυμόνα τον τοφιστήν ἐπὶ σεμνῷ τάττειν πράγματι· τὸν γάρ πρὸς ἔσωτὸν τὴν ἀλλὰ δυνάμενον ἐπιστρέψειν οὗτος οὐκίτι, οἷον τὸν Δία, τὸν Λόρην, τὸν Ἔσσωτα (Συμπ. κεφ. 23).» — 4. Ἀπὸ τούτου ἔσχε.) Δηλ. ἀπὸ τοῦ πολλὰ αὐτῷ περιεῖναι. — 5. Οὐ φιλόσοφον δοκεῖ εἰσ· —) Δίαν πιθανὴ εἶναι ή

τοῦ Εὐοσίου γυνάμη διοσθόνοντας, φιλόσοφου, καὶ ἐντερυμημένου, ἐκ τοῦ Φεύγοντος δοτούσις αδέν σοι φαίνεται δίοις φέροντας καὶ ἀνδρὸς μὲ μεγίστην φούντου καὶ νοῦν προκινημένον; ἐπειδὴ σύτως ἀπὸ τὸ, ἐντεθυμημένου, θέσπατάται καὶ τὸ ἐπόμενον, ὅτι, τὸ διοῖτο δὲν πρέπει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὰ προηγούμενα δὲ ἐρωτηματικοῦ.

§ 21. 2. Ἡρα δὲ ἐρατή τις.) Ενν. ἔστιν. Εἰδὲ πρὸ τοῦ, ἐσατή, κεῖται ὡς, τότε ἐνν. φαίνεται κεκλησθαι. — 3. Εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἡρας θυμόνα.) Ἐπειδὴ προρέρωντες ἐπανειλημμένος τὴν λέξιν "Ἡρα, ἀκούεται ὁ τῆς τῆς λέξεως ἄντερ. (οὗτον, "Ἡρα" Ἡρα Ἡρα... ἀκούεται οὐς νὰ κτονήτω ἄντερ ἄντερ ἄντερ.) Οἱ Ὁριων. λέξ. "Ἡρα εἰρηται δὲ αἵρη μετατελέντος γάρ τού οὐ εὐοίσκεται τὸ

σκοπούνται τὴν Φερόσεφάνην, καὶ δεινὸν αὐτοῖς φαίνεται· τὸ δὲ μηνύει σοφὴν εἶναι τὴν Θεόν· ἃς γὰρ φερομένον τῶν προχυμάτων, τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαχεῖν καὶ δυνάμενον ἐπακολουθεῖν σοφίαν εἰναι. Φερέπαρα σύν διὸ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπαχεῖν τοῦ φερομένου ἡ Θεὸς ἀν δρθῶς καλοῖτο, ἢ τοιςύτον τι δι' ὅπερ καὶ σύνεστιν αὐτῇ ὁ "Ἄδης σοφὸς ὡν, διέτι τοιαύτη ἔστι. Νῦν δὲ αὐτῆς ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, εὐστομίαν περὶ πλείους ποιούμενοι τὴς ἀληθείας, ὡς τε Φερόσεφάται αὐτὴν καλεῖν. Ταῦτὸν δὲ καὶ περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, σπέρ λέγοι,⁴ πολλοὶ πεφύνηνται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὡς τι δεινὸν μηνύοντος· ἡ σὺν ἥσθισαι; Ερμ. Πάνυ μὲν σύν, καὶ ἀληθή λέγεις. Σωκ. Τὸ δὲ γέ ἔστιν, ὡς ἐγοὶ δοκεῖ, καλλισταῖ καίμενον πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Ερμ. Πῶς δὴ; Σωκ. Εγὼ πεισθούμενοι φράσαι ὃ γέ μοι φαίνεται· σὺ γάρ ἔστιν ὅτι ὁ μᾶλλον σύνομα ἥρμασεν ἐν δυ τέτταρι δύναμεσι ταῖς τοῦ Θεοῦ, ὡς τε πασῶν ἐφάπτεσθαι καὶ διλοῦν τρόπον τινὰ μουσικὴν τε καὶ μαντικὴν καὶ ιατρικὴν καὶ τοξικὴν. Ερμ. Λέγε δὴ ἀποπειράσθαι γάρ τι μοι λέγεις τὸ ὄνομα εἶναι.

§ 22. Σωκ. Εὔάρμοστον μὲν σύν, ὅτε μουσικοῦ σύντος τοῦ Θεοῦ. Ηράτου μὲν γάρ τὴν καθαριστικὴν καὶ οἱ καθαρυοὶ καὶ κατὰ τὴν ιατρικὴν καὶ κατὰ τὴν μαντικὴν καὶ αἱ τοῖς ιατρικοῖς φαρμάκοις καὶ τοῖς μαντικοῖς περιβειώσεις τε καὶ τὰ λουτρὰ τὰ ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ αἱ περιφράσεις, πάντα ἐν τι ταῦτα δύνανται,³ καθαρὸν παρέγειν τὸν σύνθρωπον καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν· τὸ σύν; Ερμ. Πάνυ μὲν σύν. Σωκ. Οὐκοῦν ὁ καθαρίσαν Θεὸς καὶ ὁ ἀπολούσαν τε καὶ ὁ ἀπολύων τῶν τοιούτων κακῶν σύντος ἀν εἴναι; Ερμ. Πάνυ μὲν σύν. Σωκ. Κατὰ μὲν τοιούννυν τὰς ἀπολύσεις τε καὶ ἀπολούσεις, ὡς ιατρὸς ὡν τῶν τοιούτων.

— 4. Περὶ τὸν Ἀπόλλωνα, ὅπερ λέγει.) Δὲν πρέπει γὰρ ἀποδίδωμεν τὸ τις περ, εἰς το ταῦτόν. Ἐπειδὴ, σπέρ λέγω, εἶναι, ὑσπερ εἰρηκα. δο. Ἀπόλογο. Σωκράτ. σελ. 21. Α. — 5. Μηνύοντος.) Ήντος ἀσθμάτος τοῦ Θεοῦ. Ἀριστ. δὲ ὁ Σωκράτης ἐκεῖνο τὸ ὄποιον ποιῶσι θελοῦν, ὅτι τὸ δύομα τοῦ Ἀπόλλωνας παράγεται ἐκ τοῦ ἀπολλύναι. δρ. Αἰσχλ. Λυγαράν. 1090 — 1091.

§ 22. 2. Πρῶτον μὲν γάρ τὴν καθαριστικὴν.¹ Ησοκλός. σελ. 106. ὅτι τὴν καθαροῦ γῆ μόνον ἐπὶ τῆς ιατρικῆς δρᾷ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς μαντικῆς δεικνυτεῖ, ὅτι γενικῆς ἡ καθαρτικὴ τοῦ Ἀπόλλωνος δύναμις παρέγει τὰς δύο· καὶ γὰρ ταῖς τοῦ Φωτοῦ μαρμαρύσας Ιατρεύει τὸν κασμόν, καὶ ταῖς πανιώνικας

ἐνεργείαις πάταν τὴν ὄλεκὴν ἀμετρίαν ἐκκαθαίρει, ἡ δὴ καὶ οἱ ἐνταῦθα μημόνειοι ιατροὶ τε καὶ μάντεις, οἱ μὲν τὰ σώματα καθαρίζουσιν, οἱ δὲ διὰ τῶν περιφράσεων καὶ τῶν περιθειώσεων ἀγνοῦσι ἑαυτοὺς καὶ τοὺς συνόντας ἀποτελοῦσι. — περιθειώσεις, τὸ καπνίζειν διέγυρα μετὰ θελου πρὸς καθαρισμὸν. Ηθούλλ. 1. 5. 8. Οὐραγθ. Λιν. VI. 226. — καὶ αἱ περιφράσεις, ὅταν διον τὸ σῶμα μὲ καθάρσιον κατεργάστησετο. Οὐρ. Κασταθ. Θεοφραστ. γαρνιτ. 16. σελ. 174. καὶ ἐπόρ. εἰδ. Φισχερ. — 3. Πάντα ἐν τι ταῦτα δύνανται· ὅτι ὁ νοῦς πάντα ταῦτα δύνανται· ὅτι τοῦτο ἐστιν ἐν τοῦτο. διότε καθαρὸν παρέγειν. Ι. Τ. Λ. Εἰπειδὴ το, παρέγειν θελεῖσθαι καθαρὸν, εἶναι ἐπεξηγεῖσθαι τοιούτους γεγο-

των, Ἀπολούων ἀν δρθῶς καλοῖτο· κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ ἀληθές τε καὶ τὸ ἀπλοῦν [ταῦτὸν γάρ εἶστιν] ὡσπερ οὖν οἱ Θετταλοὶ καλοῦσιν αὐτὸν, δρθότατ' ἀν καλοῖτο· Ἀπλῶν γάρ φασι πάντες Θετταλοὶ τοῦτον τὸν θεόν. Διὰ δὲ τὸ ἀεὶ βολῶν ἐγκρατής εἴναι τοξική ἀεὶ βάλλων εστί. Κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν, ὡσπερ τὸν ἀκόλουθόν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν,⁴ ὅτι τὸ ἀ σημαίνει πολλαχοῦ τὸ ὄμοῦ, καὶ ἐνταῦθα τὴν ὄμοῦ πόλησιν καὶ περὶ τὸν οὐρανὸν, οὐδὲν δὴ πόλους καλοῦσι, καὶ [τὴν] περὶ τὴν ἐν τῇ ὥδῃ ἀρμονίᾳ, οὐδὲν δὴ ξυμφωνία καλεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα, ὡς φασιν οἱ κομψοὶ περὶ μουσικὴν καὶ ἀστρονομίαν, ἀρμονίᾳ τινὶ προλεῖ ἄμα πάντα· ἐπιστατεῖ δὲ οὗτος ὁ θεός τῇ ἀρμονίᾳ ὄμοπολῶν αὐτὰ πάντα καὶ κατὰ θεοὺς καὶ κατὰ θυρώπους· ὡσπερ οὖν τὸν ὄμοκέλευθον καὶ τὴν ὄμόκοιτιν ἀκόλουθον καὶ ἄκοιτιν ἐκαλέσαμεν, μεταβάλλουτες ἀντὶ τοῦ ἀ σῦτω καὶ Ἀπόλλωνα ἐκαλέσαμεν, διὸ τὸν ὄμοπολῶν, ἔτερον λέμβαλλόντες, ὅτι ὄμώνυμον ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὄνόματι⁵ ὅπερ καὶ νῦν ὑποπτεύοντές τινες διὰ τὸ μὴ δρθῶς σκοπεῖσθαι τὴν δύναμιν τοῦ ὄνόματος φεύγονται αὐτὸς ὡς σημαίνον φθεράν τινα· τὸ δὲ [πολὺ] ὡσπερ ἄρτι ἐλέγετο, πασῶν ἐφαπτόμενου κείται τῶν τοῦ θεοῦ μυνάμεων, ἀπλοῦ, ἀεὶ βάλλοντος, ἀπολοῦντος, ὄμοπολοῦντος. Τὰς δὲ Μούσας τε καὶ ὅλως τὴν μουσικὴν ἀπὸ τοῦ μῶσθαι, ὡς ἔοικε, καὶ τῆς ζητήσεώς τε καὶ φιλοσοφίας τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπωνόμασαν. Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πράτητος⁶ τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἴναι ὃν ἀν τις δέσταί τοις δὲ ὡς οἱ ξένοι καλοῦσται πόλοι γάρ Λητὼ καλοῦσιν· ἔοικεν οὖν πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ θεοῦ ἀλλ' ἡμερὸν τε καὶ λεῖον Λητὼ πειλῆσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλούντων. Ἀρτεμις δὲ διὰ τὸ ἀρτεμές φαίνεται⁷ καὶ τὸ κόσμιον, διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιβυρίαν. Ισως δὲ ἀρετῆς ἵστορα⁸ τὴν θεὸν ἐκάλεσεν ὁ καλέσας, τάχα δ' ὃς

νου ἐν τι. — 4. Ὡπερ τὸν ἀκόλουθὸν τε καὶ τὴν ἄκοιτιν). Ἐπαναληπτέον τὸ, δεῖ ὑπολαβεῖν. Ἐπειδὴ τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἔννοίας εἴναι τοῦτο: κατὰ δὲ τὴν μουσικὴν δεῖ ὑπολαβεῖν τὴν ὄμοῦ πόλησιν, ὅτι ἐνταῦθα τὸ ἀ σημαίνει τὸ ὄμοῦ. — ὅτι ταῦτα πάντα, ἐνν. οἱ πόλοι καὶ αἱ φωναί. Κομψοὶ δὲ εἴναι, οἵτε τῆς μουσικῆς τέχνης ἐμπειροὶ καὶ οἱ ἀστρονόμοι, εἴτε καλλιτεχνοὶ, οἵτινες παρέβαλον τὰς κινήσεις τῶν οὐρανῶν σωμάτων μετ' ἀρμονίας τινὰς καὶ συμφωνίας τῶν ἥχων γιγομένας. Καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ Πυθαγόρειοι. — 5. Οι μηδυροί ἐγίγνετο τῷ χαλεπῷ ὄνόματι.) Δηλ. μὲ τὴν λέξιν ἀπολῶν σημαίνουσαν τὸν φονευθερμενον. — 6. Λητὼ δὲ ἀπὸ

τῆς πραστητος.) Ὁρίων Θήβ. σελ. 93 Λητὼ. Ο μὲν Πλάτων φησιν. Πραξεῖα γάρ η θεός καὶ πάντας ἐλεγούσα. Κατάτινας δὲ Λητὼ τὸ γάρ ημερον καὶ πραύ ἐκ τοῦ ἐπιλελησθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμελημένων ἐμφαίνεται. Ο δὲ Ἀριστραχός φησι, παρὰ τὸ λῃ τὸ Δάριον, δέστι θέλει. — οἱ ξένοι, τούτεστιν, οἱ μὴ Ἀττικοὶ Ἕλληνες. — 7. Αρτεμις δὲ τὸ ἀρτεμές φαίνεται.) Ενν. κειλημένη. Εὐστάθ. Ιλιάδ. σελ. 577. 43. ἔκδ. Ρωμ. — σελ. 50. Τε II. ἔκδ. Λειψ. Στὸ δὲ ἀρτεμία ἀντὶ τοῦ ὑγρῆ, οἰονεὶ ἀρτεμία τινὰ καὶ σῶμα η ἀρτιον, δῆμον καὶ Ἀρτεμις, φασιν, η περιπεπονημένη ὑγείαν. Ο αὐτ. σελ. 682, 31. καὶ ἄλλ. — 8. Ἀρετῆς ἱστορα.) Ησύχ.

καὶ ὡς τὸν ἄροτον μισησάστης τὸν ἀνδρὸς ἐν γυναικὶ ἢ διὰ τούτων τι ἢ διὰ πάντα ταῦτα τὸ ὄνομα τοῦτο ὃ τιθέμενος ἔθετο τῇ θεῷ.

§ 23. Ἐρμ. Τί δὲ ὁ Διόνυσός τε καὶ ἡ Ἀφροδίτη; Σωκ. Μεγάλα, ὡς παῖ Ιππονίκου, ἐρωτᾷς. Ἀλλ' εἶτι γάρ καὶ σπουδαῖος εἰρημένος ὃ τρόπος τῶν ὀνομάτων τούτοις τοῖς θεοῖς καὶ παιδικῶς. Τὸν μὲν οὖν σπουδαῖον ἀλλους τινὰς ἐρώτα, τὸν δὲ παιδικὸν οὐδὲν κωλύει διελθεῖν· φιλοπατισμονες γάρ καὶ οἱ θεοί. "Ο, τε γάρ Διόνυσος εἴη ἀν² ὁ διδασκαλὸς τὸν οἶνον, Διδοίνυσος ἐν παιδικῷ καλούμενος" οἶνος δ', ὅτι οἰεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τῶν πινόντων τοὺς πολλοὺς οὐκ ἔχοντας, οἰώνυμος δικαιότατὸν καλούμενος. Περὶ δὲ Ἀφροδίτης οὐκ ἀξιονέντος Ἡσιόδῳ αὐτιλέγειν,³ ἀλλὰ ἔνυγγωρεῖν, ὅτι διὰ τὴν τοῦ ἀφροῦ γένεσιν Ἀφροδίτη ἐκλήθη. Ἐρμ. Αλλὰ μήν οὐδὲ Ἀθηνᾶς Αθηναῖος γάρ ὡς Σωκρατες, ἐπιλήσει, οὐδὲ Ἡφαίστου τε καὶ Ἀρεως.⁴ Σωκ. Οὐδὲ εἰκός γε. Ἐρμ. Οὐ γάρ. Σωκ. Οὕκουν τὸ μὲν ἔτερον ὄνομα αὐτῆς οὐ χαλεπὸν εἰπεῖν διὸ κεῖται. Ἐρμ. Τὸ ποιον; Σωκ. Παλλάδα που αὐτὴν καλοῦμεν. Ἐρμ. Πῶς γάρ οὖ; Σωκ. Τοῦτο μὲν τοῖνυν ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις δρχήσεως ἡγούμενοι τεθῆναι δρθῶς ἀν, ὡς ἐγὼ μαί, ἡγοίμεθα τὸ γάρ που ἡ αὐτὸν ἢ τι ἄλλο μετεωρίζειν ἢ ἀπὸ τῆς γῆς ἢ ἐν ταῖς χερσὶ πάλλειν τε καὶ πάλλεσθαι καὶ δρχεῖν καὶ δρχεῖσθαι καλοῦμεν. Ἐρμ. Πότιν μὲν οὖν. Σωκ. Παλλάδα μὲν τοῖνυν ταῦτη. Ἐρμ. Καὶ δρθῶς γε ἀλλὰ δὴ τὸ ἔτερον πῶς λέγεις; Σωκ. Τὸ τῆς Αθηνᾶς; Ἐρμ. Ναι. Σωκ. Τοῦτο ἐμδριθέστερον, ὡς φίλε. Εοίκασι δὴ καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν Αθηνᾶν νομίζειν ὡςπέρ οἱ νῦν περὶ "Ουρού" δεινοίς καὶ γάρ τεττων οἱ πολλοὶ ἐξηγούμενοι τὸν πατερήν φασι τὴν Αθηνᾶν αὐτὴν νοῦν τε καὶ διάνοιαν πεποικέναι, καὶ δὲ τὰ ὄνόματα ποιῶν ἔστι τοιοῦτά τι περὶ αὐτῆς διανοεῖσθαι, εἴτε δὲ μειζόνως λέγων θεοῦ νόησιν ὡς περὶ λέγει, ὅτι ἡ θεούσα ἐστὶν αὐτη, τῷ αἱξητικῶς ἀντὶ τοῦ η χρησάμενος, καὶ τὸ ι καὶ τὸ σ ἀφελῶν. Ισως δὲ οὐδὲ ταῦτη, ἀλλ' ὡς τὰ θεῖα νοούστης αὐτῆς διαφερόντως τῶν ἄλλων, θεούσην ἐκάλεσεν. Οὐδὲν δὲ ἀπέχει⁵ καὶ τὴν ἐν τῷ γῆς νόησιν, ὡς οὖσαν τὴν θεὸν ταύτην, Ἡθονόν μὲν βούλεσθαι προσειπεῖν.

»Ἴστωρ, συνετὸς, σορὸς, ἔμπειρος, μάρτυρος, συνθηλαύλαξ.«

§ 23. 2. "Ο, τε γάρ Διόνυσος εἴη ἀν.) Τὸ τέ, ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ δὲ, εἰς τὰς λέξεις, περὶ δὲ Ἀφροδίτης, ἀνακολούθως. Περὶ τῆς τοῦ οἶνου ἐτυμολογίας τοῦ Πλάτωνος παράδολος. Αθηναῖον σελ. 35. R. C. II. I. — 3. Ἡσιόδως ἀντιλέγειν.) Θεογον. στιλ. 195. 197. — τὴν τοῦ ἀρρώσου γένεσιν, ἐλλειπτικῶς ἀν-

τι, τὴν ἐκ τοῦ ἀρρώσου γένεσιν. — 4. Καὶ Αρεως.) Πρότκλος. »Οτι Αθηνᾶν καὶ Ηφαίστου καὶ Λαεα συνέταξε διά τε τὸ κοινὸν πρὸς τὰ πολεμικὰ καὶ διὰ τὸ ὅμοτεχνον πρὸς ἐκάτερον τῆς Αθηνᾶς καὶ διὰ τὸ τῆς αὐτῆς Ἀφροδίτης ἐρῶν ἐκάτερον, καὶ διὰ τὸ Ηρας ἐκάτερος ἐτάχθη καὶ Διός. — 5. Οὐδὲν δὲ ἀπέχει.) Άντι, οὐδὲν κωλύει. Τοῦτο καὶ παρ' Ιπποκράτ. περὶ τίχην. κεφ. 17.

προσαγγιζόντων δὲ ἡ αὐτὸς ἡ τινες ὑστερον ἐπὶ τὸ κάλλιον, ὡς φῶντος, Αθηνῶν ἐκάλεσαν. Ἐρμ. Τί δὲ δὴ τὸν "Ηρακλέου; πή λέγεις; Σωκ. Ἡ τὸν γενναῖον τὸν φάεος ἵστορας ἔρωτας; Ἐρμ. Ἔστιν. Σωκ. Οὐκοῦν σύτος μὲν παντὶ δῆλος Φαίστος ὁν, τὸ η προσελκυστάμενος; Ἐρμ. Κινδυνεύει, ἐχει μή πή σοι, ὡς ἔστιν, ἔτι ἄλλη δέξη. Σωκ. Ἄλλ' ἵνα μή δέξῃ, τὸν Αἴρην ἔρωτα. Ἐρμ. Ἔρωτῶ. Σωκ. Οὐκοῦν, εἰ μὲν βούλει, κατὰ τὸ ἄρρεν τε καὶ κατὰ τὸ ἀνδρεῖον "Ἄρης ὃν εἶη" εἰ δ' αὖ, κατὰ τὸ σκληρόν τε καὶ σφικτάστροφον, ὃ δὴ ἄρρενον καλεῖται,⁷ καὶ ταύτη ὃν πανταχῇ πολεμικῷ θεῷ πρέποι "Άρην καλεῖσθαι. Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Ἐκ μὲν σού τῶν θεῶν πρὸς θεῶν⁸ ἀπαλλαχῶμεν ὡς ἐγώ μέδοικα περὶ αὐτῶν διαλέγεσθαι περὶ δὲ ἄλλων εἴτινων βούλει, πρόσδοκαλέ μοι, σχροα ἰδοιοι οἵτις Εὔβουλος οὗποι.⁹ Ἐρμ. Άλλὰ ποιήσω ταῦτα, ἔτι γε ἐν ἐρόμενος σε περὶ Ἐρμοῦ ἐπειδὴ με καὶ οὐ φησι Κρατύλος¹⁰ Ἐρμογένη εἶναι. Περιρράμεθα σού τὸν Ἐρμῆν σκέψασθαι, τί καὶ νοεῖ τὸ σκοῦρον, ἵνα καὶ ιδούμεν, εἴ τι δέ λέγει. Σωκ. Άλλὰ μή τοῦτο γε¹¹ ἔστι περὶ λόγου τι εἶναι, ὃ Ἐρμῆς, καὶ τὸ ἐρμηνέα εἶναι καὶ τὸ σηγγελον καὶ τὸ κλεπτικόν τε καὶ τὸ ἀπατηλόν ἐν λόγοις καὶ τὸ σύγεοςαστικὸν, περὶ λόγου δύναμιν ἐστι πᾶσα αὕτη ἡ προσηγορία. Ὅπερ σού καὶ ἐν τοῖς πρόσθιεν¹² ἐλέγομεν, τὸ εἴρειν λόγου γρεῖα ἐστι, τὸ δέ, οἷον καὶ Ὁμηρος¹³ πολλαχοῦ λέγει, ἐμήσυχος φυστι, τοῦτο δὲ μηχανήσασθαι ἐστιν. Εξ ὀμρητέρων σού τούτων τὸν τὸ λέγειν τε καὶ τὸν λόγου μησάμενον, τὸ δέ λέγειν δὴ ἐστιν εἴρειν, τούτου τὸν θεὸν ωςπερεὶ ἐπιτάττει¹⁴ τίποι οὐ νομιζέται, Ὡ ἀνθρωποι,

— 6. Ἡ τὸν γενναῖον τὸν Φάεος ἵστορα.) Ο νοῦς μάποις τὸν γενναῖον τοῦ φωτὸς ἱστορικὸν ἔρωτας; Δι' ἣς ἔρωτῆσσις παῖξαν έν τοῦτῷ ἐπιμηίσετ τὸ σκοῦρον, λέγων ὅτι ὁ "Ηρακλῆς ἔκλεψεν τοῦ Φάεος καὶ ἵστωσ. — 7. Ο δῆλος ἀρρένων καλεῖται.) Σπανιωτάτη ἡ γενναῖος τῆς λέξεως. Ο Σχολ. ἀρροτές ἡ ἀλληλούν οἱ δὲ ἴσχυροις έποιη μηκρόν οἱ δὲ μέγαν. εἰ δὲ τὸ σκληρόν καὶ ἀρετάστροφον. — 8. Εκ μὲν σού τῶν θεῶν πρὸς θεῶν.) Χαριέντως δρυνύει τοὺς θεοὺς ἐνθάδεις νὴ ἀπαλλαχθῆ ἀπ' αὐτῶν. — 9. Ορφα θῆται οἷοι — ἔτποι.) Αἰνίττεται τὸν στίχον τοῦ Ὁμηρος. Βιβλ. 221. οὐδὲλλ' ἀγρέμονος ὄχέων ἐπιβίτροι, δρεις ἰδοιαι, οἵτις Τροίην ἵπποι. — 10. Οι φοιτοι Κρατύλος.) Ορ. § 1. καὶ 2. — 11. Άλλὰ μή τοῦτο γε —) Ο νοῦς ἄλλος δύναε τοῦτο γε τὸ σκοῦρον, δὲ Ἐρμῆς, φρι-

νεται δὲ διπειθέπτει πρὸς τὸν λόγον ἐπειδὴ τὸ, Ἐρμῆς, κεῖται ἐπεξηγητικῶς τοῦ, τοῦτο. Ηστὶ οὖ δρ. Γορ. τελ. 176. Ε. Πολιτ. σελ. 578 Δ. Τὰ δὲ, καὶ τὸ ἐρμηνέα — ἀγροφαστικὸν, συνάπτονται μετὰ τοῦ, πᾶσα αὕτη ἡ προσηγορία ἐστιν. — 12. Εν τοῖς πρόσθιεν.) § 15. καὶ 16. — 13. Τὸ δὲ οἷον καὶ Ὁμηρος —) Μετὰ τὸ δὲ, ἡ σειρὰ ἀπήτει τὸν μήτασθαις ἐστὶ μηχανήσασθαι. Άλλὰ παρεντεύεται τὸν, οἷον καὶ Ὁμηρος — οὐσι, διακόπτεται βαθύτερον ἡ συνίηση, διστε ἐπαναλαμβάνεται τὸ, τὸ δὲ, δικ τοῦ ἐπομένου, τοῦτο δέ. — 14. Τοῦτο τὸν θεὸν ὡσπερεὶ ἐπιτάττει.) Ηστὸ τὸ, ἐπιτάττει, ξπρεπε κυσίος γῆ τεθῆ, εἰρέτην καλεῖν· ἀλλ' εἰς τὴν προσελκυσθεῖν οὐλαζεῖν ὁ λόγος καὶ φῶτος; ἐπειδὴ ἡ συμμαχική.

ὅς τὸ εἶρεν ἐμήσατο, δικαιῶς ἀν καλοῖτο ὑπὸ ὑμῶν Εἰρέμης· νῦν
δὲ ἡμεῖς, ὡς οἰόμεθα, καλῶπιζοντες τὸ ὄνομα Ερμῆν καλοῦμεν.
Καὶ ἡ γε Ἰοὺς ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἔστιν κεκλημένη, ὅτι σύγγελος ἦν.
Ἐρμ. Νὴ τὸν Δία, εὖ ἄρα μοι δοκεῖ Κρατύλος λέγειν τὸ ἐμὲ
μὴ εἶναι Ἐρμογένη· οὐκουν εὐμήχανός γέ εἰμι λόγου.

§ 24. Σωκ. Καὶ τό γε τὸν Πάνα τοῦ Ἐρμοῦ² εἶναι υἱὸν δι-
φονή ἔχει τὸ εἰκός, ὡς ἐτοιχεῖ Ερμ. Πῶς δὴ; Σωκ. Οἰσθα, ὅτι ὁ
λόγος τὸ πάν στυχίνει καὶ κυκλεῖ καὶ πολεῖ αἰσι καὶ ἐστι δι-
πλοῦς, ἀληθῆς τε καὶ φευδῆς. Ερμ. Πάνυ γε. Σωκ. Οὐκοῦν τὸ
μὲν ἀληθῆς αὐτοῦ λεῖσυ καὶ θείου καὶ ἄνω οἰκοῦν ἐν τοῖς Θεοῖς,
τὸ δὲ φευδός γάττων ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τραχὺ³
καὶ τραγικόν· ἐνταῦθι γάρ πλεῖστοι οἱ μῆθοι τε καὶ τὰ φεύδη ἐ-
στι, περὶ τὸν τραγικὸν βίου. Ερμ. Πάνυ γε. Σωκ. Ὁρθῶς ἄρα ὁ
πάν μηνῶν καὶ αἰσι πολῶν Πάν αἰπόλος εἴη, διφυῆς Ἐρμοῦ υἱός,
τὰ μὲν ἀνωθεν λεῖος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχὺς καὶ τραγοειδῆς, καὶ
ἔστιν ἦτοι λόγος ἡ λόγου ἀδελφὸς ὁ Πάν, εἴπερ Ἐρμοῦ υἱός ἐστιν
ἀδελφῷ δὲ ἐνικέναι ἀδελφὸν σύδεν θαυμαστόν. Ἀλλ' ὅπερ ἐγὼ
ἔλεγον, ὡς μακάριε, ἀπαλλαγῶμεν ἐκ τῶν Θεῶν. Ερμ. Τῶν γε
τσιούτων, δι Σωκρατεῖς, εἰ βούλει. Περὶ δὲ τῶν τοιῶνδε³ τί σε κω-
λύει διέλθειν, οἷον ἥλιος τε καὶ σελήνης καὶ ἀστρων καὶ γῆς καὶ
αἰθέρος καὶ αέρος καὶ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ὄρῶν καὶ ἐνισχυτοῦ;
Σωκ. Συγγά μέν μοι προστάττεις, ὅμως δὲ εἴπερ σοι κεχαρισμέ-
νον ἔσται, ἔθέλω. Ερμ. Καὶ μὴν γχριεῖ. Σωκ. Τί δὴ οὖν βούλει
πρῶτον; ἢ ὡς περ εἶπες, τὸν ἥλιον διέλθωμεν; Ερμ. Πάνυ γε.
Σωκ. Ἔστι τοῖνυν κατάδηλου γενόμενον ἀν μᾶλλου, εἰ τῷ Δωρι-
κῷ τις ἀνόματι χρῶτος αἴσιον γάρ καλεῖστιν οἱ Δωριεῖς· αἴλιος οὖν
εἴη μὲν ἀν κατὰ τὸ ἀλκεῖον εἰς ταῦτὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴν
ἀνατείκη, εἴη δὲ ἀν καὶ τῷ περὶ τὴν γῆν αἰσι εἰλεῖν ίών, ἐσίκοι
δὲ ἀν⁴ καὶ ὅτι ποικίλλει ίών τὰ γιγνόμενα ἐκ τῆς γῆς· τὸ δὲ
ποικίλλειν καὶ αἰολεῖν ταῦτόν. Ερμ. Τί δὲ ἡ σελήνη; Σωκ. Τοῦ-
το δὲ τὸ ὄνομα φαίνεται τὸν Ἀναξαγόραν πιέζειν.⁵ Ερμ. Τί δὴ;
Σωκ. Ἔστι δηλοῦντι παλαιότερον ὁ ἐκεῖνος νεωστὶ ἔλεγεν, ὅτι ἡ
σελήνη ἀπὸ τοῦ ἥλιου ἔχει τὸ φῶς. Ερμ. Πῶς δὴ; Σωκ. Τὸ μέν
που σέλας καὶ τὸ φῶς ταῦτόν. Ερμ. Ναι. Σωκ. Νέου δέ που κατ-

§ 24, 2. Τὸν Πάνα τοῦ Ἐρμοῦ.) Περὶ τοῦ Πάνος υἱοῦ τοῦ Διός, δρ. Λου-
κιαν. Διάλογ. Σεσν ΧΧΙ. — 3. Περὶ δὲ τῶν τοιῶν δε.) Ἐπειδὴ ὁ Σωκράτης σελ.
397. C. εἶπε, αὐτοὺς παίκαιούς τῶν ἀν-
θρώπων τούτους μόνου. Σεσν; ἡγεῖσθαι
ἥλιον καὶ σελήνην καὶ γῆν καὶ ἀστρούς
καὶ οὐρανού. — 4. Εοίκος δὲ αὐτόν.) Εὐν.

αἴλιος εἶναι. — 5. Τὸν Ἀναξαγόραν
πιέζειν.) Φίσγερ. Πλουτάρχ. περὶ τοῦ εἰ-
τοῦ ἐν Δελφοῖς σελ. 491. A. «τὸ δὲ
μέγιστον ἔσην, δέσια, μὴ ρηθεῖν πιέ-
τεν Πλάτωνα ἡμῶν, ὃς ἐκεῖνος ἔλεγε πιέ-
ζεται τῷ τῆς Σελήνης ὄντα μεττό τὸν
Ἀναξαγόραν, παμπάλαιον οὐσαν τοια
τὴν περὶ τὸν φωτισμὸν φέρειν αὐτῆς.

ἔνον ἀεὶ ἔστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς, εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι.⁶ κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιέων νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει, ἔνον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. Σελαναῖν δέ γε καλοῦσιν⁷ αὐτὴν πολλοί. Ἐρμ. Πάνυ γε. Σωκ. "Οτι δέ σέλας γένοντες καὶ ἔνον ἔχει ἀεὶ, σελαενονεσάεια μὲν δικαιότατ⁸ ἀν τῶν δυομάτων καλοῖτο, συγκεκροτημένον δὲ σελαναῖα κέκληται. Ἐρμ. Διθυραμβόδες γε τοῦτο τοῦντο, ὡς Σόληρας. Ἄλλα τὸν μῆνα καὶ τὰ ἀστρα πάντα πᾶντας λέγεις; Σωκ. "Ο μὲν μεις ἀπὸ τοῦ μειούσθαι⁹ εἴη ἀν μείνεις δρῦῶς κεκλημένος, τὰ δὲ ἀστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν· ή δὲ ἀστραπή, ὅτι τὰ ὥπα ἀναστρέφει,¹⁰ ἀναστρωπή ἀν εἴη, νῦν δὲ ἀστραπὴ καλλωπισθεῖσα κέκληται. Ἐρμ. Τι δὲ τὸ πῦρ καὶ τὸ ὄμορφο; Σωκ. Τὸ πῦρ ἀπορῶ¹¹ καὶ κινδυνεύει ἦτοι ἡ τοῦ Εὔθυνορούς με μοῦσα ἐπιλελοιπέναι, ἢ τοῦτο τι παγχάλεπον εἶναι. Σκέψαι οὖν ἦν εἰσάγω ρηχανήν ἐπὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἢ ἀν ἀπορῶ. Ἐρμ. Τίνα δὴ; Σωκ. Εἴγω σοι ἔρω. Ἀπόκριναι γάρ μοι ἔχοις ἀν εἰπεῖν πῦρ κατὰ τίνα τρόπον καλεῖται; Ἐρμ. Μὰ Δί οὐκ ἔγωγε.

25. Σωκ. Σκέψαι δὴ ὁ ἐγὼ ὑποπτεύω περὶ αὐτοῦ. Ενυοῶ γάρ, ὅτι πολλὰ οἱ Ἑλληνες δύομάτα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρδάροις οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρδάρων εἰλήφασι. Ἐρμ. Τί οὖν δὴ; Σωκ. Εἴ τις ζητοῖ ταῦτα κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν ὡς εἰκότως κείται, ἄλλὰ μὴ κατ' ἐκείνην, ἐξ ἣς τὸ ὄνομα τυγχάνει ἐν, οἵσθια ὅτι ἀποροὶ ἀν. Ἐρμ. Εἰκότως γε. Σωκ. "Ορα τοίνυν καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸ πῦρ μή τι βαρδαρικὸν ἦ. Τοῦτο γάρ οὔτε ῥάδιον προσάφει ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ, φωνεροὶ τ' εἰσὶν εὗτως αὐτὸν καλοῦντες Φρύγες, σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τό γε ὄμορφο καὶ τὰς κύνας καὶ

ιδίαν ποιούμενον. Ή γάρ οὐ ταῦτα εἰργήκειν ἐν Κρήτῃ; — 6. Εἴπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέγουσι.) Πλούταρχος Νεκροταφεῖον 23. ὁ γάρ πρῶτος σαρέστατόν τε πάντων καὶ θαρράλεωτατον περὶ σελήνης καταυγασμῶν καὶ σκιᾶς λόγον εἰς γραφὴν καταθέμενος Ἀναξαγόρας.» Τὸ ἔνον εἶναι τὸ Λατ. *vetus*, καὶ ἀφορᾶ πρὸς τὴν ἔνην καὶ νέαν, τουτέστι τὴν ἡμέραν ἔκεινην εἰς τῆς ὅποις τὴν ἐσπίραν τὸ πρῶτον, εἰ καὶ πολλὰ μικρὸν μέρος τῆς αὐξανομένης σελήνης μετὰ τὴν Ἡλίου δύσιν διέγον χρόνον ὄρᾶται· ἀπ' αὐτῆς δὲ τῆς ἡμέρας ἡρθομούν οἱ παλαιοὶ τὸν νέον μῆνα. ὅρ. Δημοσθ. κατὰ Μειδείου. — 7. Σελαναῖαν δέ γε καλοῦσιν.) Ἀντὶ, Σελήνην. Ἀριστοφ. Νεφελ. στιχ. 610. αρὴ πρίη, παῖ, δάδε, ἐπεὶ δὲ φῶς Σεληναῖας

καλόν.» Εὔριπ. Φοινικ. στιχ. 178. «ὦ λιπαροζόνου διύγατερ ἀείτου Σελαναῖα.» — 8. Σελαενονεσάεια μὲν δικαιότατ¹²). Φαίνεται ὅτι ἡ λέξις εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ σέλας, ἔνον, καὶ ἀεὶ. Τὸ δὲ ῥῆμα, συγκροτεῖν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔννοιας κείται καὶ κατοιτ. § 33. 4. B. «ἡ δὲ ἀληθεια, καὶ τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἔοικε συγκροτῆσθαι.» — 9. "Ο μὲν μεις ἀπὸ τοῦ μειούσθαι.)" Ορ. Μέγ. Ετυμολ. σελ. 383. 4. "Εκδ. Συλβ. — 528. — 10. "Οτι τὰ ὥπα ἀναστρέφει.)" Δηλ. τὰ δύματα. — 11. Τὸ πῦρ ἀπορῶ.) Ἀπορεῖν καὶ εὐπερεῖν μετὰ τῆς αἰτίας. τοῦ περάγματος συγνάκις ἀπαντᾶται. ὅρ. Εὐθυδ. σελ. 179. A. — ἡ τοῦτο τι κτλ. ἡ συνακλητικὴ αὐτη: ἡ τοῦτο (τὸ πῦρ) εἶναι παγχάλεπόν τε.

ἄλλα πολλά.² Ἐρμ. Ἐστι ταῦτα. Σωκ. Οὐ τοίνυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι;³ ἐπεὶ ἔχοι γένη τις εἰπεῖν περὶ αὐτῶν. Τὸ μὲν οὖν πῦρ καὶ τὸ ὄμβρο ταύτη ἀπωθοῦμαί ὁ δὲ δὴ ἀκόρ ἄρα γε, ὡς Ἐρμόγενες, ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἀκόρ κέκληται;⁴ ἢ ὅτι αἱρεῖ; ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίγνεται ρέοντος; οἱ γάρ ποιηταί που τὰ πνεύματα ἀκίτας καλοῦσιν.⁵ Ἰσως οὖν λέγει, ὡςπερ οὖν εἰ εἶποι πνευματόρρους, ἀκτόρρους, [ὅτι βούλεται αὐτὸν οὗτως εἰπεῖν, ὅτι ἔστιν ἀκόρ.] Τὸν δέ αἰθέρα τῇδε πη ὑπολαμβάνω, ὅτι αἱρεῖ θεῖ περὶ τὸν ἀέρα ρέοντα, αἰθέρο δικιώς οὖν καλοῖτο. Γῆ δὲ μᾶλλον σπραχίει ὁ βούλεται, ἐάν τις γχίαν ὄνομάσῃ. Γαῖα γάρ γεννήτειρα οὖν εἴη ὀρθῶς κεκλημένη, ὡς φησιν Ὁμηρος· τὸ γάρ γεγάσσι γεγεννήσθαι λέγει. Ἐρμ. Εἰεν. Σωκ. Τί οὖν ἡμῖν ἦν τὸ μετά τοῦτο; Ἐρμ. Οραί, ὡς Σώκρατες, καὶ ἐνιστάτος καὶ ἔτος. Σωκ. Αἱ μὲν δὴ ὥραι Ἀττικιστὶ ὡς τὸ παλαιὸν ῥητέον,⁶ εἶπερ βούλει τὸ εἰκός εἰδέναι. Ὁραι γάρ εἰσι διὰ τὸ ὄριζειν χειμῶνάς τε καὶ θέρη καὶ πνεύματα καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς.⁷ ὄριζουσαι δὲ δικιώς οὖν ὥραι καλοῖντο. ἐνιστάτος δὲ καὶ ἔτος κινδυνεύει ἐν τι εἶναι. Τὸ γάρ τὰ φύσμενα καὶ τὰ γιγνόμενα ἐν μέρει ἐκαστον προσχγον εἰς φῶς καὶ αὐτῷ ἐν αὐτῷ ἐξετάζουν, τοῦτο, ὡςπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν τὸ τοῦ Διὸς ὄνομα δίχα διηρημένον, οἱ μὲν Ζῆνα, οἱ δὲ Διαὶ ἐκάλουν, οὗτοι καὶ ἐνταῦθα οἱ μὲν ἐνιστάτον, ὅτι ἐν ἐκατῷ, οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάξει, ὁ δὲ ὅλος λόγος ἔστι⁸ τὸ ἐν αὐτῷ ἐτάξου τοῦτο προσαγορεύεται ἐν δίχα, ὡςτε δύο ὄντα πνεύματα γεγονέναι, ἐνιστάντο τε καὶ ἔτος, ἐξ ἐνδει λόγου. Ἐρμ. Ἀλλὰ δῆτα, ὡς Σώκρατες, πολὺ ἐπιθίδως.⁹ Σωκ. Πόρρω δὴ, οἴμαι, φύσιμοι σοφίας ἐλκύνειν. Ἐρμ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Τάχα μᾶλλον φήσεις.

§ 25. 2. καὶ τόγε ὄμβρο... πολλά.) Εὔν. φανεροί εἰσιν οὗτα καλοῦντες, σμικρόν τι παρακλίνοντες. — 3. Οὐ τοίνυν δεῖ ταῦτα προσβιάζεσθαι.) Τουτέστι, δὲν πρέπει βεβιασμένως νὰ τὰ ἐρμηνεύωμεν οὕτως, ὡςτε νὰ φάνωνται Ἑλληνικά. — 4. Ἀρά γε—κέκληται.) Τό, ἄρα γε, τίθεται, ὄσακις ὁ ἐρωτῶν, ἡ νομίζει ὅτι τὸ περὶ οὐ ἐρωτᾶ ἐντελεθεῖσης ἡ προσποιεῖται ὅτι τὸ νομίζει. Ενταῦθα προσποιεῖται δολίως ὁ Σώκρατης ὅτι ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἀκόρ τοῦ ἀσέσχει — 5. Ἀντας καλοῦσιν.) Ὁμηρ. Ἰλιάδ. Ο. 626. Ὁδύσσ. Δ'. 576. καὶ ἄλλ. — 6. Λί μὲν δὴ ὥραι — ῥητέον.) Λέγει ὅτι τὸ, ὥραι, πρέπει νὰ προφερθῇ κατὰ τὴν παλαιὸν Ἀττικὴν

διάλεκτον, καθ' ἓν προφέρονται, ὥραι. ἐπειδὴ τὸ τῷ καὶ ἡ ἐκπαλαιίδεν ἦτον ἐν Λ' Ὁήναις ἐν χρήσει δρ. Βαλκεν. Ἔν Εὔριπ. Φοινίσσ. σελ. 260 καὶ 688. Τὸ δὲ, ὥραι, ἀντὶ τοῦ, τὸ δνομα αἱ ὥραι, καίται. — 7. Καὶ τοὺς καρποὺς τοὺς ἐκ τῆς γῆς.) Ὁρθῶς δὲ λέγονται ὅτι αἱ ὥραι ὄριζουσι τοὺς ἐκ τῆς γῆς καρπούς αὗται ὄριζουσι, κατά τινα τοῦ ἔτους καρπὸν γεννῶνται οἱ διέφοροι καρποί καὶ βλαστάνουσιν ἐκ τῆς γῆς. — 8. Ὁ δὲ ὅλος λόγος ἔστι.) Ἐννοεῖται περὶ τοῦ ἀκεφαλίου λόγου δι' οὐ τὰ διεστῶτα μέρη συνδέονται ὡςτε ὑπάρχει ῥῆμα τι. Οὔτως ἀνωτ. ἐν τῷ § 44. «ἀπιγγώς γάρ ἔστιν οἷον λόγος τὸ τοῦ Διὸς δνομα» — 9. Πολὺ ἐπιθίδως.) Τουτέστι, πο-

§ 26. Ἐρμ. Ἀλλὰ μετὰ τοῦτο τὸ εἶδος ἔγωγε ἡδέως ἀνθεκτικοῦ ταῦτα τὰ καλὰ ὄνόματα² τίνι ποτὲ ὀρθότητι κεῖται, τὰ περὶ τὴν ἀρετὴν, οἷον φρόνησις τε καὶ σύνεσις καὶ δικαιοσύνη καὶ τάλλα τὰ τοιαῦτα πάντα. Σωκ. Ἔγειρεις μὲν, ὡς ἐταίρε, σὺ φαῦλου γένος δυνομότεων ὅμως δὲ ἐπειδήπερ τὴν λεγοντὴν ἐνδέδυκα,³ σὺν ἀποδειλιατέον, ἀλλ᾽ ἐπισκεπτέον, ως ἔοικε, φρόνησιν καὶ σύνεσιν καὶ γνώμην καὶ ἐπιστήμην καὶ τάλλα δὴ ἢ φῆς πάντα τοῦτα τὰ καλὰ ὄνόματα. Ἐρμ. Πάντα μὲν οὖν οὐ δεῖ ἡμᾶς προχροστῆναι. Σωκ. Καὶ μήν, νὴ τὸν Κύνα, δοκῶ γέ μοι οὐ κακῶς μαντεύεσθαι ὁ καὶ νῦν δὴ ἐνενήσα, ὅτι οἱ πάντα παλαιοὶ ἀνθρώποι οἱ τιθέμενοι τὰ ὄνόματα πάντος μᾶλλον, ὥσπερ καὶ τῶν νῦν οἱ πολλοὶ τῶν σοφῶν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ περιστρέψεσθαι ζητοῦντες, ὅπῃ ἔχει τὰ ὅντα, σει ἵλιγγιῶσι, κακοπειτα αὐτοῖς φαίνεται περιφέρεσθαι τὰ πράγματα καὶ πάντας φέρεσθαι. Αἰτιῶνται δὴ οὐ τὸ ἐνδού τὸ παρὰ σφίσι πάθος αἴτιον εἶναι⁴ ταύτης τῆς δόξης, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ πράγματα οὐτω περικέναι, οὐδὲν αὐτῶν μόνιμον εἶναι οὐδὲ βεβόχιον, ἀλλὰ ἔτιν καὶ φέρεσθαι καὶ μεστὰ εἶναι πάστος φορᾶς καὶ γενέσεως ἀει, λέγω δὲ ἐννοήσας πρὸς πάντα τὰ νῦν δὴ ὄνόματα. Ἐρμ. Πῶς δὴ τοῦτο, ὡς Σώκρατες; Σωκ. Οὐ κατενήστας ἵσως τὰ ἄρτι λεγόμενα, ὅτι παντάπασιν οἵς φερομένοις τε καὶ ἔρουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὄνόματα ἐπίκειται. Ἐρμ. Οὐ πάντα ἐνθυμήθην. Σωκ. Καὶ μήν πρῶτον μὲν τοῦτο, ὁ πρῶτον εἴπομεν, παντάπασιν ως ἐπὶ τοιωτῶν ἔστι.⁵ Ἐρμ. Τὸ ποῖον; Σωκ. Ἡ φρόνησις φορᾶς γάρ ἔστι καὶ ἕρων νότισις εἴη δὲ ἀν καὶ ὅνταν ὑπολάβειν φορᾶς· ἀλλ᾽ οὖν περὶ γε τὸ φέρεσθαι ἔστιν. Εἰ δὲ βούλει, τὸ γνώμην παντάπασι δηλοῖ γονῆς σκέψιν καὶ νόημησιν τὸ γάρ ναυμάχην καὶ τὸ σκοπεῖν ταῦτόν. Εἰ δὲ βούλει, αὐτὸν τὴν νότισις τοῦ νέου ἔστιν ἐσις· τὸ δὲ νέα εἶναι τὰ ὅντα σημαίνει γιγνόμενα ἀει εἶναι τούτου τοῦ ἐφίεσθαι τὴν ψυχὴν μηνύει τὸ ὄνομα ὃ θέμενος τὴν νεότεν. Οὐ γάρ νότισις τοιχρυγχιον ἐκαλεῖτο, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ η εἰ ἔδει λέγειν δύο,⁶ νεότεν. Σωφροσύνη δὲ σωτηρία⁷ οὐ νῦν δὴ ἐσκέμμεθα, φρονή-

λὺ τῇ ἀληθείᾳ προχρόπτεις εἰς ταύτην τὰισιν τοῦτων δημοτικῶν τὴν σοφίαν, ἐτυμολογεῖν τὰς λέξεις τοσούτον σοφῶς καὶ ποιεῖν.

§ 26, 2. Τὰ καλὰ ὄνόματα.) Τούτισι, τὰς λέξεις, δι᾽ οὓς τὰ καλὰ καὶ λαμπρὰ πράγματα σημαίνονται δουκ Πολετ. I. σελ. 344. B. — 3. Τὴν λεγοτὴν ἐνδέδυκα.) Η μεταφροσὴ ἐκ τοῦ Αἰσωπείου μύθου. 113. — 4. Αἰτιῶνται δὴ 32 αἴτιον εἶναι.) Όρα Ιππ. Νεώτ. σελ. — 7. E. — 5. Παντάπασιν ως ἐπὶ τοιουταῖς ἔστι.) Δικλ. Ἐπὶ τῶν πράγματων

ώς τοιωτῶν δημοτικῶν. — 6. Ἀντὶ τοῦ τὴν εἴδει, λέγειν.) Εὔσταθ. Πιλάδ. E. σελ. 511. Ἐκδ. Ρομη «ίστεον δὲ, ὅτι τὸ εἰ ταυχεῖσθαι εἴ τὸ ἔλεγον οἱ παλαιοί, προτιθέντες τὸ τι ἴντα τὴν διὰ διφθόγγου ἐκτάσει δύνανται περισπᾶν καὶ αὐτὸν, καθὼν καὶ τὰ ἀιλα στοιχεῖα.» — 7. Σωφροσύνη δὲ σωτηρία.) Αοιδατ. δὲ Ηθικ. VI. 5. «ἴνθεν καὶ τὴν σωφροσύνην τούτῳ προσχυροεύομεν τοῖς ὄνόματι, ως σώζουσσαν τὴν φρόνησιν» καὶ Μέγ. Ἐτυμολ. σελ. 744. 33. Σωφροσύνη παρὰ

σεως. Καὶ μήν ἡ γε ἐπιστάμηται μηνύει ὡς φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἑπομένης τῆς ψυχῆς τῆς ἀξίας λόγου, καὶ οὔτε ἀπολειπομένης οὔτε προθεωύστης· διὸ δὴ ἐμβάλλοντας δεῖ τὸ εἰ ἐπιστημένην οὐτὸν ὄνομαζειν. Σύνεσις δὲ οὖτω μὲν δόξειν ἀν διπέρ συλλογισμὸς εἶναι ἔτου δὲ συνιέναι λέγη, ταῦτα παντάπασι τῷ ἐπισταθμαῖ συμβούνται λεγόμενον· ξυμπόρευεσθαι γάρ λέγει τὴν ψυχὴν τοῖς πράγμασι τὸ συνιέναι. Άλλο μὴ ἡ γε σοφία φορᾶς ἐφάπτεσθαι σημαίνει σκοτωδέστερον ὃν τοῦτο καὶ ξενικώτερον.⁸ ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν διαμιμήσκεσθαι, διτὶ πολλαχοῦ λέγουσι περὶ ὅτου ἀν τύχωσι⁹ τῶν ἀρχομένων ταχὺ προΐέναι, ἐσύθη φασί. Δακωνικῷ δέ ἀνδρὶ τῶν εὐδαιμόνων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς· τὴν γάρ ταχεῖσκην δρμήν οἱ Δακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. Ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφήν σημαίνει ἡ σοφία, ὡς φερομένων τῶν ὄντων. Καὶ μήν τὸ γε ἀγαθόν, τοῦτο τῆς φύσεως πάσης¹⁰ τῷ ἀγαστῷ βούλεται τὸ ὄνομα ἐπικείσθαι. Επειδὴ γάρ πορεύεται τὰ ὄντα, ἐνι μὲν ἀριστοῖς τάχισι, ἐνι δὲ βραδυτής· ἔστιν οὖν οὐ πᾶν¹¹ [τὸ ταχὺ] ἀλλά τι αὐτοῦ, ἀγαθοτόν. Τούτῳ οὖν δὴ τῷ ἀγαστῷ αὕτη ἡ ἐπωνυμία ἔστι, τὸ ἀγαθόν.

§ 27. Δικαιοσύνη δὲ, διτὶ μὲν ἐπὶ τῇ τοῦ δικαιού συνέσει τοῦτο κεῖται τὸ ὄνομα, ἥδιον συμβαλεῖν· αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον χαλεπόν. Καὶ γάρ δὴ καὶ ἔστι μέχρι μέν του ὁμολογεῖσθαι παρὰ πολλῶν, ἐπειτα δὲ ἀμφισβητεῖσθαι. Όσοι γάρ ἡγοῦνται τὸ πᾶν εἶναι ἐν πορείᾳ, τὸ μὲν πολὺ αὐτοῦ ὑπολαμβάνουσι τοιούτον τι εἶναι, οἷον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν,² διὸ δὲ τούτου παντὸς εἶναι τι δεξιόν, διτὶ οὖ πάντα τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι εἶναι δὲ τάχιστον τοῦτο καὶ λεπτότατον οὐ γάρ ἀν δύνασθαι ἄλλως διὰ τοῦ ἴσντος ίέναι παντὸς, εἰ μὴ λεπτότατό τε ἦν, ὥστε αὐτὸ μηδὲν στέγειν, καὶ τάχιστον, ὥστε χρῆσθαι ὥσπερ ἔστωσι τοῖς ἀλλοῖς· ἐπει δὲ οὖν ἐπιτροπεύει τὰ ἄλλα πάντα διαιτῶν, τοῦτο τὸ ὄνομα ἐκλήθη ὁρθῶς δίκαιον,³ εὐστομίας ἐνεκά τὴν τοῦ κ. δύναμιν προσλαβόν. Μέχρι μὲν οὖν ἐνταῦθα, διτὶ δὴ ἐλέγομεν, παρὰ

τὸ σῶμα τὸ φρονεῖν· ἡ παρὰ τὸ σῶμα τὸ φρονεῖν ἀπὸ ῥύπου ἢ διὰ τὸ σῶμα φρονεῖν. — 8. Καὶ ξενικώτερον.) ὅσ. § 18. — 9. Περὶ οὗτοῦ ἀν τύχωσι.) Τούτεστι, ἐκ τύχωσι λέγοντες περὶ τίνος τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι ὅρα Φαΐδρ. σελ. 242. G. Μετὰ δὲ τὸ, ἐτύθη ἀν καὶ προπηγταὶ τὸ λέγουσι, ἐπιφέρεται αὐθις τὸ φασί· δρα § 23. Οἶον καὶ Ὁμηρος πολλαχοῦ λέγει, ἐμήτατό φησιν.

— 10. Τούτο τῆς φύσεως πάσης.) Ἐνασσα: τοῦτο τὸ ὄνομα βούλεται ἐπιστηθαι τῷ ἀγαστῷ τῆς φύσεως· περὶ ὅρα Πολιτ. IX. σελ. 586.

τῆς ὄνομα τὸ γε ἀγαθόν, ὅρα § 19. — 11. Ἐστιν οὖν οὐ πᾶν.) Ἐκ τῶν κατωτ. ἐν τῷ § 33. βεβαιοῦται διτὶ δὲ Σωκράτης ἡθιζότεν διτὶ τὸ ἀγαθὸν σύγκειται ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Σείου.

§ 27. 2. Οἶον οὐδὲν ἄλλο ἢ χωρεῖν.) Ὁπερ ἔστιν, οὐδὲν ἄλλο ποιεῖν ἢ χωρεῖν ὅρα Γραμμ. Ματθ. § 635. — τούτου παντὸς, δηλ. τοῦ χωροῦντος. — 3. ἐκλήθη ὁρθῶς δίκαιον.) Ίσως, τὸ δίκαιον, γραπτέον. Τὸ δὲ, μέχρι εἴνταῦθα, ἀντὶ τοῦ, μέχρι πρὸ τὸ μεταξύ, ὅρα Πολιτ. IX. σελ. 586.

πολλῶν διαλογεῖται τοῦτο εἶναι τὸ δίκαιον ἐγώ δὲ, ὡς Ἐρμόγενες, ἀτε λιπαρῆς ὃν περὶ αὐτοῦ, ταῦτα μὲν πάντα διαπέπυσμαι ἐν ἀπορρήτοις,⁴ ὅτι τοῦτ' ἔστι τὸ δίκαιον καὶ τὸ αἴτιον — δι' ὃ γάρ γίγνεται, τοῦτ' ἔστι τὸ αἴτιον — καὶ οὐδίᾳ καλεῖν ἔφη τις τοῦτο ὄρθως ἔχειν διὰ ταῦτα ἐπειδὴν δὲ ἡρέμα σὺντούς ἐπανερωτῶ ἀκούσας ταῦτα μηδὲν ἔττον,⁵ Τί σῦν ποτ' ἔστιν, ὡς ἄριστε, τὸ δίκαιον, εἰ τοῦτο οὐτως ἔχει; Όνκω τε ἡδη μακρότερα τοῦ προστίκουντος ἐρωτᾶν καὶ ὑπέρ τὰ ἐσκαμένα ἄλλεσθαι. Ἰκανῶς γάρ μέ φασι πεπύσθαι καὶ ἀκηκοέναι, καὶ ἐπιχειροῦσι, βουλόμενοι ἀποπιμπλάσαι με,⁶ ἄλλος ἄλλα ἡδη λέγειν, καὶ οὐκέτι συμφωνοῦσιν. Οἱ μὲν γάρ τις φοσι τοῦτο εἶναι δίκαιον, τὸν ἥλιον τοῦτον γάρ μόνον διαιιόντα καὶ κάκοντα ἐπιτροπεύειν τὰ ὄντα. Ἐπειδὴν οὖν τῷ λέγω αὐτὸς ἀσμενος ὡς καλὸν τι ἀκηκοῶς, καταγελᾷ μου οὗτος ἀκούσας καὶ ἐρωτᾶ, εἰ οὐδὲν δίκαιον οἴμαι εἶναι ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἐπειδὴν δὲ ἡλιος δύη. Λιπαροῦντος οὖν ἐμοῦ ὅτι αὖ ἐκεῖνος λέγει, αὐτὸς τὸ πῦρ φοσι.⁷ τοῦτο δὲ οὐ ράδιόν εστιν εἰδέναι. Οἱ δὲ οὐκ αὐτὸς τὸ πῦρ φοσιν, ἀλλ' αὐτὸς τὸ θερμὸν τὸ ἐν τῷ πυρὶ ἐνόν· ὃ δὲ τούτων μὲν πάντων καταγελᾶν φοσιν,⁸ εἶναι δὲ τὸ δίκαιον δὲ λέγει Ἀναξαγόρας, νοῦν εἶναι τοῦτο αὐτοκράτορα γάρ αὐτὸν ὄντα καὶ οὐδενὶ μεμιγμένον πάντα φοσιν αὐτὸν κοσμεῖν τὰ πράγματα διὰ πάντων λόντα. Ευταῦρος δὴ ἐγώ, ὡς φίλε, πολὺ ἐν πλείσιν ἀπορείχειν εἰμί ἡ πρὶν ἐπιχειρῆσαι μανθάνειν περὶ τοῦ δίκαιου, ὅτι ποτ' ἔστιν. Άλλ' οὖν οὐπέρ εἴκεια ἐσκεποῦμεν, τὸ γε ὄνομα τοῦτο φαίνεται αὐτῷ διὰ ταῦτα κείσθαι. Ἐρμ. Φαίνει μοι, ὡς Σώκρατες, ταῦτα μὲν ἀκηκοέναι του⁹ καὶ οὐκ αὐτοσχεδιάζειν. Σωκ. Τί δαί τάλλα; Ἐρμ. Οὐ πάνυ.

4. διαπέπυσμαι ἐν ἀπορρήτοις.) "Οπερ ἐξὶ μαστικῶς διὰ νὰ μὴ γείνη γνωστὴ δῆλος αὐτὴ ἡ αρέτη. Περιγειὰ δὲ τὰ μυστικὰ τῆς Σχολῆς φηφίσματα. Θεοτ. σελ. 152. C. «τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀληθεῖαν ἔλεγεν.» — 5. Ἀκούσας ταῦτα μηδὲν ἔττον.⁵) Ο νοῦς δγι ὀλιγώτερον εἰ καὶ ταῦτα ἔκουσα. — Ἐπέρ τὰ ἐσκαμένα ἄλλεσθαι ἡ πηδᾶν, παροιμία ἐπὶ τῶν τὸν ὄρον ὑπερποδόντων. — 6. Ἀποπιμπλάσαι με.) Ο νοῦς θέλοντες νὰ ἐκπληρώσωτι τὴν ἔμήν ἐπιβιβάζειν. — 7. Λύτο τὸ πῦρ φοσι.) Τούτεστιν, αὐτὸς τὸ ἴδιον πῦρ λέγει, καὶ οὐ τὸν ἥλιον τὸν παρέχουντα τοῖς πράγμασι πυρώδη δύναμιν. Ἐκ τοῦ Ἀριστοτ. Μεταφ. 1. 3. Κλῆμ. Στρωμ. V. σελ. 599. δηλοῦται δτι ἡ δόξα αὐτῇ εἶνε τοῦ ιδίου Προ-

καλέτου. — 8. Τούτων μὲν πάντων καταγελᾶν φοσιν.) Δηλ. μᾶς λέγει ταῦτα μὲν πάντα νὰ περιφεροῦμεν ὅρχ Πρωταγ. σελ. 346. Θέλει δὲ ὁ Ἀναξαγόρας δτι νοῦς εἶνε αὐτοκράτωρ καὶ μὴ ὑποκείμενος εἰς ἀλλοτρίαν δύναμιν καὶ ἀρχήν, είτε ὡς ὁ Ἀριστοτ. Περὶ Ψυχ. 1. 2. 22. λέγει, ἀπαθοῦς. — Οὐδενὶ μεμιγμένον δῆλος ἀμιγῆς ἐπειδὴ μεμιγμένος δ νοῦς μὲ ἀλλοτρία μέσον, δὲν φαίνεται δτι δύναται νὰ διευθετῇ καὶ νὰ δοικῇ τὴν τῶν πράγματων φύσιν. — 9. Ταῦτα μὲν ἀκηκοέναι του.) Ο κούς μοι φαίνεται, ὡς Σώκρατες, δτι ταῦτα τὰ ἔκουσες παρ' ἄλλου τενδει, καὶ δὲν τὰ σχεδιάζεις μόνος σου. Ο δαί, ἐμφαντικότερος του, δὲ, καὶ σχεδόν εν χρήσει ἐνθα μετὰ μειζούσ τινος συγάμεως γί-

§ 28. Σωκ. Ἀκουε δὴ· οἶσας γάρ ἂν σε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἔξαπατήσαιμι ως οὐκ ἀκηκοώς λέγω.² Μετὰ γάρ δικαιοσύνην τι ἡμῖν λείπεται; ἀνδρείαν, σῆμα, οὕπω διῆλθομεν. Αδικία μὲν γάρ δῆλον ὅτι ἔστιν ὅντως ἐμπόδισμα τοῦ διαιτόντος, ἀνδρείᾳ δὲ σημαίνει, ως ἐν μάχῃ ἐπονομαζόμενης τῆς ἀνδρείας, μάχην δὲ εἶναι ἐν τῷ ὅντι, εἴπερ ἥτι, οὐκ ἄλλο τι ἢ τὴν ἐναντίαν ῥοήν· ἐάν οὖν τις ἔξελη τὸ δ τοῦ ὄντος τῆς ἀνδρείας, αὐτὸς μηνύει τὸ ἔργον τὸ ὄνομα ἡ ἀνρεία. Δῆλον δέν, ὅτι οὐ πάσῃ ῥοῇ ἢ ἐναντίᾳ ῥοὴ ἀνδρείᾳ ἔστιν, ἄλλα τὴν παρὰ τὸ δίκαιον ῥεούσῃ οὐ γάρ ἀν ἐπηνείτο ἢ ἀνδρείᾳ.³ καὶ τὸ ἄρρεν καὶ ἀνήρ ἐπὶ παραπλησίῳ τινὶ τούτῳ ἔστι, τῇ ἀνω ῥοῇ. Γυνὴ δὲ γονή μοι φαίνεται βούλεσθαι εἶναι. Τὸ δὲ θῆλυ ἀπὸ τῆς θηλῆς τι φαίνεται ἐπινομάσθαι ἡ δὲ θηλὴ ἀρά γε, ως Ἐρμόγενες, ὅτι τεθηλέναι ποιεῖ, ὡσπεριτάς ἀρδόμενα; Ἐρμ. Ἐοικέ γε, ως Σώκρατες. Σωκ. Καὶ μήν αὐτό γε τὸ θάλλειν τὴν αὔξην μοι δοκεῖ ἀπεικάζειν τὴν τῶν νεών, ὅτι ταχεῖς καὶ ἔξαιρνιδια γίγνεται οἶον περ οὖν μεμίμηται⁴ τῷ ὄντοματι, συναρμόσας ἀπὸ τοῦ θεῖν καὶ ἀλλεσθαι τὸ ὄνομα. Ἄλλ οὐ γάρ ἐπισκοπεῖς με⁵ ὡσπερ ἐκτὸς δρόμου φερόμενον, ἐπειδὴν λείου ἐπιλάβωμαι· λοιπὸ δὲ ἡμῖν ἔτι συχνά ἔστι τῶν δοκούντων σπουδαίων εἶναι. Ἐρμ. Αληθῆ λέγεις. Σωκ. Ων γ' ἔστιν ἐν καὶ τέχνην ίδειν, ὅτι ποτὲ βούλεται εἶναι. Ἐρμ. Πάνυ μὲν δέν. Σωκ. Οὐκοῦν τοῦτό γε ἔξιν νοῦ σημαίνει, τὸ μὲν τ ἀφελόντι, ἐμβαλόντι δὲ τὸ ο μεταξὺ τοῦ χι καὶ τοῦ νῦ καὶ τοῦ ἥτα;⁶ Ἐρμ. Καὶ μάλι γε γλισχρως, ως Σώκρατες. Σωκ. Ω μακάριε, οὐκ οἰσθ', ὅτι τὰ πρῶτα ὄντοματα τεθέντα κατακέχωσται ἥδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραχυτεῖν αὐτά,⁷ περιτιθέντων γράμματα καὶ ἔξαιρούντων εύστο-

νεται μετάβασις πρὸς ἄλλο τι, ἥτε ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἔρωτῶντος, εἴτε ὁ θαυμασμὸς, εἴτε ἡ ὄργη, εἴτε ἄλλη τις τῆς ψυχῆς κίνησις δηλοῦται. Εἰς τὸ, οὐ πάπλνυ, ζνν. τὰ, φαίνει ἀκηκοένται του.

§ 28. 2. Ἐξαπατήσαιμι ως οὐκ ἀκηκοώς λέγω.) Ἐνταῦθα ὡταύτως τὸ ἔξαπατᾶν σημαίνει, δολοις καὶ πανούργως καταπιείθειν τινὰς διεν ἐπεται τὸ, ως λέγω. Ξενοφ. Κύρ. Άναξ. 3. 7. 6. «Ἐστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτο» ἀν ὑμᾶς ἔξαπατῆσαι, ως δ ἥλιος, ζνθι μὲν ἀνίσχει, δύεται, κ. τ. λ. — 3. Οὐ γάρ οὐκ ἐπηνείτο ἡ ἀνδρεία.) Ζεν. εἰ μὴ τῇ παρὰ τὸ δίκαιον ῥεούσῃ ῥοῇ μόνον ἐναντία την. Η δὲ συνάφεια τῶν ἐπομένων λέξεων εἶνε αὔτη: καὶ τὸ ἄρρεν καὶ ἀνήρ ἔστιν ἐπέτικι παραπλη-

σίω τούτω, ζνθι τὸ, τούτω, ἔξαρταί εἰ τοῦ, παραπλησίω: τὸ δὲ, τῇ ἀνω ῥοῇ, πρὸς παράθεσιν ἐτάθη. — 4. Οἵσι περ οὖν μεμίμηται.) Ζεν. ὁ νομούζητης, ως ζν § 29. 30. καὶ ἄλλ. — 5. Λ' αλλ' οὐ γάρ ἐπισκοπεῖς με) Ο Σωκάτης δῆλοι διτι μεταβαίνει πρὸς τὰ ἐλαχρότερα, διτε τὰ βασιτέρα καὶ δυσχολότερα μένουσιν ἀνεξήγητα. Η παροιμία ἐκτὸς δρόμου φέρεσθαι ἐπὶ ἀπρεπῶς πραττόντων, διοίσα τῇ ἐκτὸς τῶν ἐλαχιστῶν φέρεσθαι ἐπὶ τῶν τὸ μέτρου ὑπερβαίνοντων. — 6. Εμβαλόντι καὶ τὸ ο τοῦ ἥτα.) Οὗτος ἀποτελεῖται, ἔχονδη. Τὸ δὲ, γλισχρως, εἶνε, ζομικρόλγως πασάζει. § 41. 6. — 7. Τραχυτεῖν αὐτά.) Τούτεστι, οπ' ικείνων είτενες ἥθελησαι γὰρ ἀποκαταστήσωται μεγαλείτερα καὶ μεγαλεπρωτεύτερα τὰ

μίας ένεκα καὶ πανταχῇ στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου. Ἐπει τοιούτην τῷ κατόπτρῳ οὐ δοκεῖ σοι ἄτοπον εἶναι τὸ ἐμβεβλῆσθαι τὸ ρῶ; ἀλλὰ τοικῦτα, οἴμαι, ποιοῦσιν οἱ τῆς μὲν ἀληθείας οὐδέν φροντίζοντες, τὸ δὲ στόμα πλάττοντες,⁸ ὥστε ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρώτα δυόματα τελευτῶντες ποιοῦσι μηδὲ ἀνένευσιν τὸ στόμα· τοιούτην τὸ στόμα ποιοῦσιν τοικῦτα, οἴμαι, πολλά. Ἐρμ. Ταῦτα μὲν ἔστιν οὕτως, ὡς Σώκρατες. Σωκ. Εἰ δὲ αὖτις ἔάσται καὶ εὐτιθέντι εξαιρεῖν ἀπό τοῦ βούληται τις εἰς τὰ δυόματα, πολλὴ εὐπορία ἔσται καὶ πᾶν ἀν παντὶ τις δυόματα πράγματι προσαρμόσσειν. Ἐρμ. Ἀληθῆ λέγεις. Σωκ. Ἀληθῆ μέντοι ἀλλὰ τὸ μέτρον, οἴμαι, δεῖ φυλάττειν καὶ τὸ εἰκός σὲ τὸν σοφὸν ἐπιστάταν. Ἐρμ. Βουλούμην ἂν. Σωκ. Καὶ ἐγώ σοι ξυμβούλομαι, ὡς Ἐρμόγενες ἀλλὰ μὴ λίαν, ὡς δικιμόνιε, ἀκριβολογοῦ, μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς ἢ μένεος.⁹ Ἐρχομαι γάρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὡς εἰρηκα, ἐπειδὴν μετὰ τέγμαν μηχανὴν ἐπισκεψώμεθα. Μηχανὴ γάρ μοι δοκεῖ τοῦ ἀνειν ἐπὶ πολὺ σημεῖον εἶναι.¹⁰ τὸ γάρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνει ἐξ ἀμφοῖν οὖν τούτοιν ξύγκειται, μῆκους τε καὶ τοῦ ἀνειν, τὸ δὲ δυόματην μηχανὴ. Ἀλλ', ὅπερ νῦν δὴ εἰπού, ἐπὶ τὴν κορυφὴν δεῖ τῶν εἰρημένων ἐλθεῖν.

§ 29. Ἀρετὴ γάρ καὶ κακία ὅτι βούλεται τὰ δυόματα, ζητητέα. Τὸ μὲν οὖν ἔτερον οὕπω καθιστῶ, τὸ δὲ ἔτερον δοκεῖ μοι κατάθλητον εἶναι ξυμφωνεῖ γάρ τοῖς ἐμπροσθευ πατειν. ἀτε γάρ ιόντων τῶν προγυμάτων, πᾶν τὸ κακῶς ἵὸν κακία ἂν εἴη τοῦτο δὲ στάχνην ἐν τῇ ψυχῇ τῇ,² τὸ κακῶς ίέναι ἐπὶ τὰ πράγματα, μάλιστα τὴν τοῦ ὀλον ἐπωνυμίαν ἔχει τῆς κακίας. Τὸ δὲ κακῶς ίέναι ὅτι ποτὶ ἔσται, δοκεῖ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῇ θειλίᾳ, ὁ οὕπω διήλθομεν ἀλλ' ὑπερέσθημεν, δέου αὐτὸ μετὰ τὴν ἀνδρείαν σκέψασθαι δοκεῖμεν δέ μοι καὶ ἀλλὰ πολλὰ ὑπερέσθηκέναι. Ἡ δὲ οὖν θειλία τῆς ψυχῆς σημαίνει δεσμὸν εἶναι ισχυρόν τὸ γάρ λίαν ισχύς

δυόματα, ὡς ἐν § 31. 5. — 8. Τὸ δὲ στόμα πλάττοντες.) Δηλ. οὗτοις διστοιχοὶ φωνὴ νὰ ἔξερχηται υγροτέρων καὶ ἀνευτινός τοῦ λέπτουγγος τραχύτητος. — 9. Μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς μένεος.) Οἱ τοῦ Ὁμηρικοῦ Ἐλτωρος λόγοι ἴλιαδ. Z. 265. «Μὴ μὲν ἀπογυιώσῃς, μένεος δὲ ἀλλῆς τε λέθωμασι». Τούτους χλευχατικοῖς μεταχειρίζεται δὲ Σωκράτης, ἐπευχόμενος τὴν Ἐρμογένους ἐμβριθειαν καὶ ἐπιμέλειαν, μὴ δηλ. γρατηθῆ τὴν ὄρμή του εἰς τὸ νὰ ἔξετάξῃ τὰς τῶν λέπτων ἐπυμολογίας. — 10. Τοῦτο μὲν ἐπὶ πο-

πολὺ σημεῖονεῖναι.) Ὁπερ ἔστι, τοῦ ἀνύειν, εἴτε ἀνύτειν. Ὁμηρ. Οδύσ. Γ. 496. «Ἐνθα δὲ ἐπειτακ θύνους ὁδόν.» Ἄντες ἀντὶ τοῦ ἀνύειν. Φρύγης. Μὲ τὸ ἀνύειν συναπτέον τὸ ἐπὶ πολὺ, δηλ. πολὺ πρόκοπειν, ἐπιδιδόναι, ἐξ οὗ σαφονίζονται τὰ ἀκόλουθα· τὸ γάρ μῆκος πρὸς τὸ πολὺ σημαίνειν.

§ 29. 2. Τοῦτο δὲ ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ τῇ.) Ο νοῦς τοῦτο δὲ ὅταν ευμένη εἰς τὴν ψυχὴν, τὸ κακῶς ἐπὶ τὰ πράγματα ίέναι, λαμβάνει τὴν ἐπωνυμίαν ἀφ' ὅτον